

VINCO KUDIRKOS PREMIJA

Lietuvos žurnalistų sąjungos ir Nacionalinės žurnalistų kūrėjų asociacijos Vinco Kudirkos premija įsteigta 1990 metais. Tai svarbiausias kasmetinis LŽS ir NŽK apdovanojimas, skiriamas žurnalistui arba jų kūrybinei grupei už brandžius, humanistines, etines vertybes ir pilietinės patriotinės visuomenės ugdymo prioritetus puoselėjančius bei valstybingumą stiprinančius spaudos, radijo, televizijos ar fotožurnalistikos autorinius darbus, paskelbtus einamaisiais metais.

Premija teikiama tik LŽS ir NŽKA nariams. Premijos laureatas paskelbiamas per Spaudos atgavimo, kalbos ir knygos dieną (gegužės 7 d.). Tas pats asmuo premijos laureatu gali tapti tik vieną kartą. Laureatui įteikiamas diplomą, laureato premijos ženklas ir 5.000 litų piniginis prizas. Pagrindinė LŽS V.Kudirkos premija skiriama kasmet nuo 1992 metų.

Laureatai

1992 m. – Bernardas Aleknavičius

Gimė 1930 08 21 Lekėčiuose (Šakių apskrityje) - fotožurnalistas, kultūros istorikas ir kraštotyrininkas.

1938-1943 mokėsi Lekėčių pradinėje mokykloje, 1947-1949 – Lekėčių progimnazijoje, 1949-1951 – Kauno mokytojų seminarijoje, 1954-1956 – Kauno pedagoginėje mokykloje. 1945-1946 dirbo Lekėčių ryšių skyriaus laiškininku, 1946-1947 – Lekėčių valsčiaus draudimo inspektoriumi, 1951-1954 tarnavo Tarybinėje armijoje, 1956-1960 – Kačerginės (Kauno r.) vidurinės mokyklos mokytojas, 1960-1962 – Kauno r. laikraščio darbuotojas, 1963 – 1992 dirbo Lietuvos telegramų agentūros ELTA Klaipėdos ir Žemaitijos zonos fotoreporteriu, tuo metu kartu su kolegomis įkūrė „Lietuvos žvejo“ ir Žemaitijos žurnalistų foto mėgėjų klubus ir jiems vadovavo. 1994-1997 – laikraščio „Vakarų ekspresas“ bendr., nuo 1996 m. – laikraščio „Klaipėda“ bendr., šiuo metu dar ir žurnalo „Suvalkija“ bendradarbis. Suteiktas nusipelnusio žurnalisto vardas (1989), Meno kūrėjo statusas (2005).

B.Aleknavičius – Martyno Mažvydo, Klaipėdos krašto prisijungimo prie Didžiosios Lietuvos bei Lietuvos paminėjimo tūkstantmečio paminklų statybos organizacinių komitetų narys, Klaipėdoje veikiančios Lietuvininkų bendrijos „Mažoji Lietuva“ sumanytojas ir vienas organizatorių, Klaipėdos Vydūno klubo įkūrėjas bei uostamiesčio Zanavykų bendrijos organizatorius, vienas produktyviausių Klaipėdos rašytojų. Dienraštyje „Vakarų ekspresas“ 1994–1997 m. B.Aleknavičius rengė savaitinį puslapį „Pajūrio zanavykas“, o dienraštyje „Klaipėda“ 1996–2006 m. - savaitinį Vakarų Lietuvos istorijos ir kultūros puslapį „Gilija“. Nuo 2007 metų B.Aleknavičius perdavinėja I.Simonaitytės bibliotekai savo archyvą - knygų kolekciją (virš 750 egz.), publikacijų periodikoje iškarpa, išleistų knygų rankraščius, apie 1,5 tūkst. laiškų, daugybę fotografijų neigatyvų ir fotografijų parodų aplankus.

Fotografinėje kūryboje atspindi M. Lietuvos paveldą bei dabarties būklę, lietuvių dvasios pasaulį. Išleido fotoalbumus: „Tėviškė“ (1966), „Klaipėdos diena“ (1969), „Klaipėda“ (1982), trilogiją „Mažosios Lietuvos didieji“: „Donelaitis ir mes“ (1989), „Vakarė žvaigždė“ (1998), „Vydūnas“ (1999), „Kai laisvės rytas aušo“ (2002), „Lekėčių sakmės“ (2006), „Adomas Brakas - Vydūno dvasios pakylėtasis“ (2007), „Žemaičių žemės Rūpintojėliai“ (2008), „Mažosios Lietuvos poringės“ (2008), „Lietuvininkai mes esam gimę“ (apie J. Zauerveiną – Girėną, 2008); „Kristijono Donelaičio portretas“ (2010), „Žvejų kaimelio kronika“ (2010), trilogiją „Kelionė“ („Einu per Lietuvą“, 2009, „Juos sutikau gyvenime“, 2011, „Sugrįžtantys iš praeities“, 2011), parengė ir išleido kronikinį leidinį apie iškiliuosius

XVIII – XX amžiaus zanavykus „Novužės krašto vaikai“ 1 – 4 t. (Kartu su Aleknavičiumi, 1999, 2002, 2011), šio leidinio 6 – 9 t. (2008, 2009, 2010, 2011). Surengė autorines fotografijos parodas:

„Tėviškė mana“ (1966), „Ablinga“ (1973), „Lietuvos pajūris“ (Vokietija, 1972), „Naujoji Klaipėda“ (1975), „Liaudies meno kūrėjai“ (1976), „Rašytoja I. Simonaitytė“ (1977), „Lietuvaininkai“ (1980), „O buvo taip...“ (I. Simonaitytės šimtmečiui, 1997), „Žemaičių žemės rūpintojėliai“ (1990), „Lietuvaininkai II“ (1997), „Klaipėdos kultūros veikėjų portretai“ (1998), „Juos sutikau gyvenime“ (2000).

B. Aleknavičius yra Lietuvos žurnalistų (1965), Fotomenininkų (1970) ir Tautodailininkų (1972) s-gų garbės narys, Vydūno draugijos garbės narys (1988), Šakių garbės pilietis (1999), Tėviškės pažinimo draugijos, „Gimtinės“ laikraščio 2003 m. laureatas, Lietuvos Respublikos kultūros ministro įsakymu 2005 – aisiais metais jam suteiktas meno kūrėjo statusas, 2006 metais pirmajam įteikta Šakių rajono savivaldybės įsteigta Zanavykų kultūros premija, Klaipėdos miesto savivaldybės tarybos Žymių žmonių, istorinių datų, įvykių įamžinimo ir gatvių pavadinimų suteikimo komisijos narys.

Žurnalo „Švyturys“ fotografijų konkurse laimėjo 1 premiją (1961), laikraščio „Tiesa“ fotografijų konkurse laimėjo 1 vietą (1974), laikraščio „Literatūra ir menas“ fotografijų konkurse „Menininkas ir dabartis“ – 1 vieta (1981), už publikacijas apie Mažąją Lietuvą įrašytas į Lenkijoje leidžiamo žurnalo „Aušra“ garbės knygą (1990).

Apdovanotas V. Kudirkos premija (1992), I. Simonaitytės premija (1997), Šakių sav. „Aitvaro“ nominacija „Metų kraštotyrininkas“ (2002, 2011), Klaipėdos miesto akcijos „Aš – pilietis“ laureatas (2008), Šakių r. laikraščio „Valsčius“ skaitytojų išrinktas Lietuvos Vardo paminėjimo tūkstantmečio „Metų žmogumi“ (2009).

1992 m. – Arvydas Juozaitis

Gimė 1956 04 18 Vilniuje – filosofas, publicistas, humanitarinių mokslų daktaras.

1980 m. baigė ekonomikos mokslus Vilniaus universitete. Didelę vaikystės ir jaunystės dalį jis pašventė sportui: buvo daugkartinis Lietuvos, TSRS (1976) plaukimo čempionas ir rekordininkas, Monrealio olimpinų žaidynių (1976) bronzos medalio, Europos taurės (1976)

laimėtojas. Anksti susidomėjo filosofija, visuomet teikė jai pirmenybę: nuo 1985 m. dėstė filosofiją Lietuvos konservatorijoje, o nuo 1987 m. iki 2001 m. dirbo mokslinį darbą Lietuvos

mokslų akademijoje, Filosofijos, sociologijos ir teisės institute; 1986 m. apgynė filosofijos mokslų kandidato disertaciją. Vienas pagrindinių Lietuvos Sąjūdžio vadovų: buvo Sąjūdžio iniciatyvinės grupės (1988) ir Sąjūdžio Seimo tarybos (1988-1990) narys. 1988 m. redagavo

ir leido laikraštį „Sąjūdžio žinios“. Vienas iš Lietuvos tautinio olimpinio komiteto atkūrėjų (1988), Lietuvos liberalų sąjungos kūrėjų (1990). Redagavo periodikos leidinius „Šiaurės Atėnai“, „Naujoji Romuva“. 2001-2003 dirbo Lietuvos Respublikos Ministro Pirmininko patarėju švietimo ir kultūros klausimais. Nuo 2004 m. liepos mėn. dirba Lietuvos generalinio

konsulato Rusijos Federacijos Kaliningrado srityje kultūros atašė. Prisimindamas R. Kalantos

auką, rašytojas Arvydas Juozaitis sukūrė libretą roko operai „Veidas ugnyje“ apie susideginusį devyniolikmetį. Būsimajam renginiui muziką parašė Kęstutis Antanėlis. Parašė knygas: „Valdžia ir laisvė“ (1990), „Sąjūdis ir demokratija“ (1990), „Sąjūdis ir demokratija“ (1990), „Nepriklausomybės kryžkelė, Lietuvos nepriklausomybės judėjimas ir

nacionalinės mažumos" (1992), „Tarp žmonių" (1993), „Šanchajaus istorijos" (1995), „Laiškai post scriptum" (1995), „Tėvas Stanislovas" (1995), „Alsavimas" (1996), „Salomėja – sunkiausi metai" (1997), „Vilniaus langas. 1997" (1998), „Vilniaus langas. 1998" (1999), „Salomėja – sunkiausi metai" (1999), „Prisilietimai" (1999), „Vilniaus langas. 1999" (2000), „Ištvermės metai ir A. Brazauskas : 1990-1997 metų politinė patirtis" (2001), „Kultūros įkvėpiai", (2001), „Laikraštis" (2003), „Karalių miestas be karalių" (2006).

Apdovanojimai: Lietuvos žurnalistų sąjungos Vinco Kudirkos premija (1992), Didžiojo Lietuvos kunigaikščio Gedimino 5-jo laipsnio ordinas (1997), LTOK Olimpinių žvaigždė (2003), Literatūrinė „Varpų" premija (2004), Literatūrinė Ievos Simonaitytės premija už meniškai vertingą istorinį kūrinį "Karalių miestas be karalių" (2007), Klaipėdos „Tolerancijos sparnai" (2009), Baltijos asamblėjos literatūros premija (2011), Liudviko Rėzos premija (2012).

1993 m. – Česlovas Kudaba (po mirties)

Gimė 1934 07 24 Ignalinos r., Tverečiaus vls., Vaiciekave – geografas, publicistas, visuomenės ir kultūros veikėjas.

1950 – 1954 mokėsi Švenčionėlių pedagoginėje mokykloje, 1959 m. baigė Vilniaus valstybinį universitetą, įgydamas geografo specialybę. Geografijos mokslų daktaras, profesorius.

1959-1978 dirbo Vilniaus valstybiniame universitete asistentu, vyresniuoju dėstytoju, Gamtos mokslų fakulteto dekanu, profesoriumi. 1964 m. apgynė geografijos mokslų kandidato disertaciją ir iškart buvo išrinktas Gamtos mokslų fakulteto dekanu ir dirbo iki 1968 m. 1967 m. Č.Kudabai pripažintas docento vardas. 1972 m. apgynė geografijos mokslų daktaro disertaciją. Nuo 1974 m. - profesorius. Nuo 1978 m. prof. Č.Kudaba vadovavo Vilniaus universiteto Bendrosios geografijos ir kartografijos katedrai. Buvo Lietuvos geografijos atlaso mokslinės komisijos pirmininkas. Universitete prof. Č.Kudaba dėstė 32 disciplinų paskaitas. Svarbiausia prof. Č.Kudabos mokslo darbų sritis - Lietuvos ledyninis reljefas. Šia tema yra parašęs abi disertacijas, paskelbęs monografiją, apie 100 mokslinių straipsnių. Už mokslinius darbus tiriant ledyninį Lietuvos reljefą prof. Č.Kudabai 1984 m. paskirta Valstybinė premija.

Č.Kudaba visą laiką domėjosi gamtos apsauga, kultūros istorija, kraštotyra. Nuo 1968 m. iki mirties buvo Lietuvos žurnalistų sąjungos narys. Č.Kudaba buvo aktyvus Lietuvos ir Vilniaus Gamtos apsaugos draugijų tarybų narys, Kraštotyros draugijos centro tarybos narys ir Vilniaus miesto skyriaus vadovas, Mažvydo knygos bičiulių draugijos vadovas ir siela. Gamtos bei kultūros klausimais skaitė paskaitas "Žinijos" draugijoje, keletą metų vadovavo šios draugijos mokslų apie Žemę respublikinei tarybai. 1987 m. išrinktas Lietuvos kultūros fondo valdybos pirmininku. 1988-199 - Lietuvos Persitvarkymo Sąjūdžio iniciatyvinės grupės ir Sąjūdžio Seimo tarybos narys. Nuo 1991 m. iki mirties - Atviros Lietuvos fondo (ALF) pirmininkas. 1990-1992 – LR Aukščiausiosios Tarybos-Atkuriamojo Seimo deputatas. Dirbo gamtos apsaugos komisijoje. Priklausė Sąjūdžio centro frakcijai. Paskelbė daugiau nei 1000 mokslinių publicistinių straipsnių geografijos, aplinkosaugos, kraštotyros ir kultūros klausimais. Parašė 15 knygų, su bendradarbiais parengė daugiau nei 30 atskirų leidinių. Jo vardu pavadinta Česlovo Kudabos premija; respublikinis moksleivių Česlovo Kudabos geografijos konkursas; Ignalinos Česlovo Kudabos pagrindinė mokykla; gatvė Vilniuje.). Mirė 1993 m. vasario 19 d. Vilniuje, palaidotas Vilniuje, Karveliškų kapinėse.

Apdovanotas J.Basanavičiaus premija už dalyvavimą renkant medžiagą ir ruošiant kraštotyros monografijų ciklą po mirties paskirta valstybinė (1993), V.Kudirkos premija už

knygą "Septyni keliai iš Varnių" (1993), V.Adamkaus premija už didelius darbus Lietuvos gamtos apsaugai (1994), Miko ir Kipro Petrauskų vardo premija už straipsnius apie Ignalinos kraštą (1999), Vyčio Kryžiaus ordino medaliu (2005).

1994 m. – Laimonas Tapinas

Gimė 1944 16 06 Palangoje – eseistas, prozininkas, kino istorikas ir kritikas. Vilniaus universitete baigė žurnalistiką, jame dėstytojavo. Leningrado valstybiniame teatro, muzikos ir kinematografijos institute apgynė disertaciją „Lietuvos TSR kino publicistikos istorija“, menotyros mokslų kandidatas. 1978–1979 stažavosi Sorbonos universitete. Buvo Lietuvos radijo ir televizijos generalinis direktorius. Ėjo Žurnalistikos centro direktoriaus pareigas.

Pirmoji knyga – dokumentinė proza „Iliuzijų mugėje“ (1983). Dar parašė „Lietuvos kinematografininkai“, (1986), „Nešk, Dauguva, atminim“ (1988), „Medyje angelas verkia“ (1991), „Septynios vienatvės Paryžiuje“ (1993), „Karštos dienos Atlantoje“ (1997), „Imk, klajokli, žibintą vilties“ (2000), „Žiniasklaidos bylos Europos žmogaus teisių ir Lietuvos teismuose“ (2002), „Prarasto laiko nebūna“ (2004), už kurią 2005 m. buvo apdovanotas Juozo Tumo-Vaižganto premija, „Laiškanešys, pasiklydęs dykumoje: Vytauto Žalakevičiaus kūrybos ir gyvenimo pėdsakais“ (2008).

Apdovanotas V. Mickevičiaus – Kapsuko premija (1984), V. Kudirkos premija už knygą „Septynios vienatvės Paryžiuje“ (1994), Lietuvos didžiojo kunigaikščio Gedimino ordino Karininko kryžiumi (1996), Komandoro didžiuoju kryžiumi „Už nuopelnus Lietuvai“ (2003).

1995 m. – Bronys Raila

Gimė 1909 03 23 Plaučiškių k., Rozalimo vls. (dab. Pakruojo r.) - 1997 04 13 Los Andžele – žurnalistas, literatūros kritikas, poetas, rašytojas, vertėjas.

1927–1932 studijavo Kauno Vytauto Didžiojo universitete (iki 1930 Lietuvos universitetas) lietuvių, rusų, anglų kalbas ir literatūrą, teatro meną, 1932–1934 Kauno konservatorijoje – muziką ir dainavimą. 1939 m. baigė Paryžiaus universiteto Aukštųjų tarptautinių mokslų institutą (teisę, tarptautinę teisę ir diplomatijos istoriją).

Studijuodamas Kaune buvo studentų soc. draugijos „Žaizdras“ narys, įsteigė studentų literatū būrelį „Expres“, priklausė keturvėjininkų literatūrinei gruputei. Vėliau bendradarbiavo kairiojoje spaudoje („Socialdemokrate“, „Kultūroje“). 1940 m. SSRS okupavus Lietuvą pasitraukė į Vokietiją, su kitais įsteigė Lietuvos aktyvistų frontą. 1942 m. grįžo į Lietuvą.

1923 m. pradėjo bendradarbiauti dienraštyje „Lietuva“, 1928 – 1930 buvo „Trečio fronto“, „Studento“, „Žaizdro“ redakcijų narys, 1932–1937 ir 1939–1940 buvo Kauno valstybinio radiofono spaudos apžvalgininkas, redaktorius, pranešėjas, 1936 – 1937 – „Mūsų krašto“ bendradarbis, 1937 – 1939 – „Lietuvos aido“ spec. korespondentas Paryžiuje ir Vakarų Europoje, 1939 m. – žurnalo „Vairas“ redakcijos sekretorius, 1939 – 1940 „Lietuvos aido“ dieninės laidos užsienio politikos redaktorius, 1942 – 1944 – Šiaulių savaitraščio „Tėviškė“ teatro kritikas. Nuo 1949 m. buvo „Vienybės“ redaktorius (Brukline), 1950 – 1951 – žurnalo „Nemunas“ redakcinės kolegijos narys, Lietuvos rezistencinės santarvės žurnalo „Santarvė“ vienas iš steigėjų ir redakcinės kolegijos narių.

Daugiausia rašė Lietuvos užsienio ir vidaus politikos, kalbos ir žurnalistikos, dailės, teatro kritikos temomis. Pasirašydavo kriptonimu Br. R., slapyvardžiais A. Daumantas, A. Valkiniškis, Jurgis Lengvenis, Algis Dajotas, J. Pajauta ir kt. Politikos ir kultūros temomis rašė straipsnius į „Lietuvos aidą“, „Jaunąją kartą“, „Akademiką“, „Ūkininko patarėją“, „Vairą“ ir kitus leidinius.

1944 m. emigravo į Prancūziją, 1948 m. – į JAV. Nuo 1949 m. „Vienybės“ redaktorius Brukline, 1950–195 – žurnalo „Nemunas“ redakcinės kolegijos narys, Lietuvos rezistencinės santarvės žurnalo „Santarvė“ vienas iš steigėjų ir redakcinės kolegijos narių, 1951–1958 žurnalo „Santarvė“ atstovas Amerikoje. Nuo 1975 m. dirbo radijo stočių „Laisvė“, vėliau – „Laisvoji Europa“ lietuvių kultūros ir Lietuvos politinių įvykių komentatoriumi.

Išleido eilėraščių rinkinį „Barbaras rėkia“ (1930), publicistikos knygas „Tamsiausia prieš aušrą“ (1960), „Iš paskendusio pasaulio“ (1962), „Laumių juosta“ (1966), „Versmėse ir verpetuose“ (1970), „Tave mylėti tegalima iš tolo“ (1986), „Kryžkelės“ (1989), „Kodėl antraip?“ (1991), „Kitokios Lietuvos ilgesys“ (1993), „Kuo alsavom“ (1994), „Rašalo ašaros“ (1995), „Nuo vakarykštės iki rytdienos“ (1996), „Liudininko poringės“ (1997) ir kt. 1970 m. buvo išrinktas Lietuvių žurnalistų garbės nariu. Buvo Lietuvos žurnalistų sąjungos užsienio garbės narys.

Apdovanotas LGD premija už žurnalistinę veiklą (1968), JAV LB Kultūros tarybos premija už veiklą „Laisvės radijuje“ (Radio Liberty) ir „Laisvosios Europos radijuje“ (Radio Free Europe) (1984), Lietuvos žurnalistų sąjungos V. Kudirkos premija už knygą „Rašalo ašaros“ (1995), Lietuvos didžiojo kunigaikščio Gedimino ordino 3-iojo laipsnio ordinu (1996).

1996 m. – Marius Baranauskas (po mirties)

Gimė 1931 07 24 Prienuose – 1995 11 28 Vilniuje – žurnalistas, fotografas.

Mokėsi Prienuose, Išlauže, Vilniuje, 1959–1965 Vilniaus universitete studijavo žurnalistiką. 1957–1970 ir 1976–1986 Eltos, 1970–1976 ir 1986–1995 TSRS spaudos agentūros „Novosti“ (Naujienos; nuo 1993 m. Rusijos informacijos agentūra „Novosti“) Lietuvos skyriaus fotožurnalistas. Per daugelį žurnalistinio darbo metų agentūrose ELTA ir APN aplankė beveik visus Lietuvos kampelius, pabuvojo 44 pasaulio šalyse. Nuo 1959 m. dalyvavo parodose. Fotografijos daugiausia reportažinės. Dalyvavo 432 respublikinėse ir tarptautinėse fotoparodose, įvairiuose konkursuose, apdovanotas apie 200 medalių, diplomų, specialių prizų. Aukso medaliais apdovanotas Vokietijoje, Lenkijoje, Estijoje. Surengė 34 autorines fotoparodas įvairia tematika Lietuvoje ir užsienyje (Bulgarija, Danija, Kuba, Lenkija, Vokietija, Azerbaidžanas, Rusija, Latvija).

Išleido fotoalbumus : „Naujasis Vilnius“ (su L. Ruiku, 1972), „Tarybų Lietuva“ (vienas iš autorių, 1976), „Dainavos kraštas“ (1979), „Vaikų pasaulis“ (1982), „Mūsų šeima“ (1986), „Lietuvos žvejai“ (1988). 1978 m. suteiktas Tarptautinės fotografijos meno federacijos menininko vardas (FIAP), 1994 m. - Tarptautinės fotografijos meno federacijos nusipelnusio menininko vardas (EFIAP).

Apdovanotas Sausio 13-osios atminimo medaliu už publikacijas ir parodas, skirtas 1991 m. sausio įvykiams Vilniuje ir Atgimimo sąjūdžiui (1992), V. Kudirkos premija už foto publicistiką (1996 m., po mirties).

1996 m. – Vytautas Matulevičius

Gimė 1952 07 31 Šilavote, Prienų r. – Lietuvos televizijos žurnalistas, publicistas, politinis veikėjas, Seimo narys.

1970 m. baigė Vilniaus 22-ąją vidurinę mokyklą, 1975 m. Vilniaus universiteto Istorijos fakultete – žurnalistikos specialybę. Studijavo Visuomenės mokslų akademijos kultūros katedros aspirantūroje, 1989 m. apgynė disertaciją „Visuomenės gyvenimo prieštaravimai ir meninis konfliktas“.

Laikraščio „Komjaunimo tiesa“ redakcijos korespondentas, atsakingasis sekretorius. Vėliau – Maskvoje ėjusio leidinio „Molodiožnaja pečat“ (Jaunimo spauda) atsakingasis sekretorius,

literatūrinio žurnalo „Družba“ (Draugystė) darbuotojas. 1989 m. grįžo į Lietuvą kaip laikraščio „Pravda“ korespondentas. Tačiau 1990 m. balandžio mėn. dienraštyje „Respublika“ paskelbė viešą pareiškimą laikraščio „Pravda“ vyr. redaktoriui dėl priešiško Lietuvos laisvėjimo procesų vertinimo laikraštyje, atsisakė bendradarbiauti šiame leidinyje. Nuo 1990 m. dirbo Lietuvos televizijoje. Debiutavo laidoje „Veidrodis“. 1991 m. rusų desantininkams užgrobus Lietuvos televiziją, dalyvavo atkuriant televizijos programas kaip žurnalistas ir kaip Visuomeninių laidų redakcijos vyriausias redaktorius. Tuo metu iš Lietuvos Aukščiausiosios Tarybos pastate įrengtos laikinos studijos buvo pradėtos transliuoti publicistinės laidos, tarp kurių ir jo rengiamas „Krantas“, iš pradžių ėjęs kas savaitę, vėliau – kas dvi savaitės. 1992–1997 šią laidą transliavo Lietuvos televizija, nuo 1997 m. – Baltijos TV. Vėliau per BTV transliuota „Vytauto Matulevičiaus laida“. Nuo 2012 m. – Seimo narys („Drašos kelias“). Veiklos sritys: komentarų, scenarijų rašymas, televizijos laidų ir dokumentinių filmų kūrimas. Publikacijos: knyga „Būti ar nebūti“ (2002); straipsniai spaudoje ir interneto žinių portaluose.

Filmografija: „Visi prieš vieną“, publicistinis, apie nušalintojo prezidento Rolando Pakso apkaltą (2006), „Pilotas“, vaidybinis, scenaristas, režisierius Saulius Vosylius (2008). Apdovanotas Vito Lingio premija (1996), V. Kudirkos premija (1996), Demokratinės spaudos fondo konkurso „Spauda stabdo korupciją“ premija (1997), televizijos laidų konkurso „AdRem“ nugalėtojas (2000); projekto „Kas yra kas Lietuvoje“ dalyvių du kartus išrinktas Lietuvos metų žmogumi ir geriausiu žurnalistu.

1997 m. – Saulius Bartkus

Gimė 1961 11 17 – žurnalistas, televizijos laidų vedėjas ir prodiuseris.

1979 m. baigė Telšių 5-ąją vidurinę mokyklą, 1979–1984 studijavo KPI. 1984–1990 Alytaus eksperimentinio NSK inžinierius. 1990–1991 Alytaus valstybinės TV studijos vaizdo operatorius. 1991–1992 UAB „Harmonija“ reklamos skyriaus vedėjas. 1992–1993 Alytaus valstybinės radijo ir TV studijos redaktorius, vėliau – direktorius. 1996–1998 LNK žurnalistas, nuo 1998 m. UAB „Be tabu“ ir Ko direktorius.

1985 m. Alytuje kartu su Jurgiu Gaižausku įkūrė pantomimos studiją. 1987–1989 dalyvavo teatro studijos „Provincija“ veikloje. Atgaivino vežimų teatro tradiciją Dzūkijoje, dalyvavo pirmosiose gastrolėse. 1988 m. Alytaus Sąjūdžio iniciatyvinės grupės narys.

TV laidų „Trys su puse“ (1995 – 1996), „Abipus sienos“ (1996 – 1997 ir 1998 – 1999), „N – 14“ (1998), „Be tabu“, „X sektorius“, „Gintarinė ledi“, „Seifas“, „Meilės trikampis“, „Krašto garbė“, „Dviguba teisybė“, „Požiūris“, „Kakadu“, „Faktų tyrimo biuras“, „Gyvenimas pagal moteris“, „Kryžminė ugnis“, „Oplia“, „Kambarių plėšikai“, „Kitas“ kūrėjas. Iki 1988 m. dalyvavo kino mėgėjų konkursuose ir apžiūrose, Baltijos šalių mėgėjiškų filmų apžiūroje pelnė III vietą už filmą „Šis tas apie...“ (1988).

Apdovanotas V. Kudirkos premija (1997).

1997 m. – Virginijus Gaivenis

Gimė 1966 03 31 Užpalių k., Utenos r. – žurnalistas, redaktorius.

1991 m. Vilniaus universiteto Istorijos fakultete baigė žurnalistikos specialybę.

1988-1991 - laikr. "Lietuvos rytas" koresp., 1991-1995 - laikr. "Respublika" teisėsaugos sk. red., 1996-1997 - laikr. "Verslo žinios" koresp., 1997-1998 - LNK red., 1998-2002 - UAB "Be tabu" dir., nuo 2002 - UAB "Virginijaus studija" dir. pavaduotojas. LNK laidos „Abipus sienos“ prodiuseris. Stažavosi Norvegijoje (1993).

Apdovanotas V.Lingio premija (1993), K. ir J.Bobelijų I premija (1994), V.Kudirkos premija

(1997). Konkursų "Spauda stabdo korupciją" (1996), "Ad rem" (su laida "Abipus sienos", 1998, 1999; su laida "Be tabu", 1999) laureatas.

1997 m. – Rita Laukaitė

Kartu su kitais LNK laidos "Abipus sienos" kūrybinės grupės nariais apdovanota V.Kudirkos premija (1997).

1998 m. – Birutė Garbaravičienė

Gimė 1958 09 03 Kaune – filologė, žurnalistė, redaktorė, visuomenės veikėja. 1965–1976 mokėsi Kauno 7-ojoje vidurinėje mokykloje. 1976–1982 Vilniaus universitete studijavo filologiją (lietuvių kalba ir literatūra). Nuo 1982 m. laikraščio „Kauno tiesa“ korektorė, stilistė, 1992–2002 dienraščio „Kauno diena“ korespondentė, kultūros ir meno priedo „Santaka“ žurnalistė. Rašė kultūros, religijos, išeivijos, mokslo, paveldo ir architektūros, socialinės politikos temomis.

1999–2004 VDU Politikos mokslų ir diplomatijos instituto Žurnalistikos katedros viešosios komunikacijos magistrinės programos baigiamųjų darbų gynimo komisijos narė ir žurnalistinės praktikos vadovė, 2002–2010 mėnraščio „Akiračiai“ internetinės versijos redaktorė. 2003–2009 LTV laidos „Be pykčio“ redaktorė. 2003–2010 leidinio „Miesto IQ“ vyr. redaktorė. 2005 m. prezidento Valdo Adamkaus konsultantė. 2005–2012 Lietuvos istorinės prezidentūros Kaune vadovė. Nuo 2012 m. SC Baltic Media leidinių (žurnalai „IQ. The Economist“, „Intelligent Life“ ir kt.) redaktorių kolegijos pirmininkė.

Nuo 1992 m. Lietuvos žurnalistų sąjungos narė, LŽS Kauno apskrities skyriaus valdybos narė. Nuo 1996 m. viena iš Kauno „Santaros-Šviesos“ klubo steigėjų. 1999–2002 ALF Baltijos- Amerikos partnerystės programos ekspertų tarybos narė. 2001–2002 Skurdo monitoringo komisijos prie LR Prezidento ekspertų tarybos narė. VŠĮ Prezidento Valdo Adamkaus biblioteka-muziejus valdybos narė. Česlavo Milošo gimtinių fondo vicedirektorė. Didžiosios aulos muzikos draugijos, Meno kūrėjų asociacijos narė.

Apdovanota V. Kudirkos premija už publikacijas „Kauno dienos“ kultūros ir meno priede „Santaka“ (1998), Lietuvos katalikų bažnyčios kronikos labdaros ir paramos fondo premija už 1998 m. publikacijas „Kauno dienoje“ (1999), Lietuvos žurnalistų sąjungos konkurso „Tautos kultūra – atgimstančios valstybės siela, tradicijų atgaivinimas, moderniosios visuomenės prisikėlimas“ laureatė (2000), Nyderlandų Karalystės Oranja-Nassau ordino Karininko kryžiumi (2008).

1998 m. - Dalia Juškienė

Gimė 1960 07 17 Antakalnyje, Kaišiadorių rajonas –žurnalistė, redaktorė.

1983 m. baigė lituanistikos studijas Vilniaus pedagoginiame institute.

1989–1992 viena savaitraščio „Ūkininkų patarėjas“ leidimo atnaujinimo iniciatorių, jo korespondentė, 1992–1993 jo priedo „Šeimininkė“ redaktorė. Nuo 1993 m. „Kauno diena“ korespondentė, kultūros ir meno priedo „Santaka“ žurnalistė. Nuo 2006 m. Vilniuje – žurnalų „Virtuvė“, „Nuo...Iki“, „Viltys ir likimai“ redaktorė, nuo 2010 m. žurnalo „Šeimininkė“ redaktorė. Rašo kultūros, šeimos ir moterų gyvenimo klausimais. Apdovanota V. Kudirkos premija (1998)

1998 m. - Rūta Kanopkaitė

Gimė 1949 03 16 Vilniuje –žurnalistė.

1972 m. baigė Vilniaus universitetą ir pradėjo dirbti laikraštyje „Kauno tiesa“. 1981 – 1988

– šio laikraščio Kultūros skyriaus vedėja, 1991 – 1999 – dienraščio „Kauno diena“ vyriausiojo redaktoriaus pavaduotoja, 1999 – 2008 – korespondentė, nuo 2008 m. – UAB „Ūkininko patarėjas“ žurnalistė. Iniciavo „Kauno dienos“ kultūros ir meno priedo „Santaka“ įsteigimą (1994), jį redagavo (iki 1999). Stažavosi Fredrikstadto žurnalistikos institute (Norvegija, 1991, 1995), „International Visitors“ programoje Baltijos šalių žurnalistams (JAV, 1993), Europos institute Berlyne (Vokietija, 1996). Apdovanota V. Kudirkos premija (1998), medaliu „Už nuopelnus žurnalistikai“ (2009), III laipsnio Kauno Santakos garbės ženklu (2009).

1998 m. - Žilvinė Petrauskaitė

Gimė 1966 07 06 Kaune – žurnalistė, UAB „Diena Media News“ leidžiamo dienraščio „Kauno diena“ vyriausioji redaktorė.

1973 – 1984 mokėsi Kauno 27-ojoje vidurinėje mokykloje, 1989 m. baigė žurnalistikos studijas Vilniaus universitete. 1996 m. stažavosi Berlyno tarptautiniame žurnalistikos institute.

1989–1990 m. dirbo Kauno politechnikos instituto savaitraščio „Studijų aidai“ redakcijoje korespondente, 1990 – 1992 - „Kauno dienos“ redakcijos Jaunimo skyriaus korespondentė, 1992 – 1999 ir nuo 2002 m. – Kultūros skyriaus korespondentė, 2001 – 2002 - Informacijos, politikos ir sporto skyriaus korespondentė. Daugiausia rašė Lietuvos ir Kauno kultūrinio gyvenimo temomis „Kauno dienoje“ 2007–2011 m. ir nuo 2013 m. buvo šio dienraščio vyriausioji redaktorė.

Palikusi „Kauno dieną“, dvejus metus buvo Vilniuje leidžiamo žurnalo „IQ“ vyr. redaktoriaus pavaduotoja. Stažavosi Tarptautiniame žurnalistikos institute Berlyne (Vokietija, 1995). Lietuvos žurnalistų sąjungos narė (nuo 1990).

Apdovanota V. Kudirkos premija (1998), Lietuvos žurnalistų sąjungos konkurso „Kultūros versmėse“ laureatė (2003, 2005). Lietuvos žurnalistų sąjungos Kauno skyriaus Metų žurnalisto apdovanojimo „Gintarinė plunksna“ (2005) laimėtoja, Lietuvos žurnalistų sąjungos „Krištolinės plunksnos“ apdovanojimo laureatė (2009).

1998 m. - Ramutė Vaitiekūnaitė

Gimė 1942 01 23 Kaune – žurnalistė.

1980 m. baigė žurnalistiką Vilniaus universitete, 1962 – 1967 buvo „Minties“ leidyklos korektorė, nuo 1968 m. – „Kauno tiesos“, nuo 1992 m. – „Kauno dienos“ korespondentė. Rašo apie Kauno kultūrinį gyvenimą, dienos aktualijas.

Apdovanota V. Kudirko premija (1998).

1999 m. – Rūta Grinevičiūtė-Janutienė

Gimė 1965 10 16 Kaune – žurnalistė, redaktorė, tiriamosios žurnalistikos laidų vedėja. 1972–1975 mokėsi Kauno J. Jablonskio vidurinėje mokykloje, 1983 m. baigė Kauno 29-ąją vidurinę mokyklą. 1985–1998 m. Vilniaus universiteto (VU) Žurnalistikos instituto neakivaizdiniame skyriuje studijavo žurnalistiką. 1992 m. tobulinosi Džordžijos valstijos Pietų universiteto Komunikacijos menų fakultete (JAV), studijavo VU Komunikacijos 1985–1987 buvo žurnalo „Darbas ir poilsis“ jaunesnioji redaktorė, 1987–1989 - laikraščio „Žalioji Lietuva“ viena iš steigėjų ir vyr. redaktorė, 1989–1991 - dienraščio „Respublika“ reporterė, 1991–1992 - dienraščio „Lietuvos rytas“ apžvalgininkė, 1994–1995 - dienraščio „Respublika“ Aktualijų skyriaus redaktorė, 1995–1998 - dienraščio „Verslo žinios“ apžvalgininkė, 1998–2000 - žurnalo „Veidas“ redaktoriaus pavaduotoja, 2000 – 2005 – „Baltijos TV“ („TV4“) laidos „Korida“ vedėja, VU Komunikacijos fakulteto doktorantė, nuo

2001 m. – VU dėstytoja. 1996 m. lapkritį Nacionalinėje televizijoje kūrė diskusijų laidą „Kryžminė ugnis“. 2004–2005 TV3 televizijoje vedė laidą „Nesutinku!“. 2005–2010 LNK televizijos populiarios tiriamosios žurnalistikos laidos „Paskutinė instancija“ kūrėja ir vedėja. 2010–2012 TV3 laidų „Kodėl?“ ir „Paskutinė instancija“ vedėja. Nuo 2013 m. kovo 5 d. žurnalistė dirba Lietuvos ryto televizijoje ir joje veda pokalbių laidą „Nuoga tiesa“. Apdovanota Švedijos dienraščio „Dagens Industri“ leidėjų premija (1995), V. Kudirkos premija už tiriamosios žurnalistikos knygą „Nuslėptoji Williams atėjimo istorija“ (1999), Lietuvos žaliųjų judėjimo apdovanojimą „Žalasis angelas“ (2006). Vedama laida „Paskutinė instancija“ apdovanota konkurse „Žiniasklaida prieš korupciją“ televizijos kategorijoje (2008).

2000 m. – Stasys Štikelis

Gimė 1930 01 04 Milvydiškiuose, Varnių valsčius, Telšių apskritis – 1999 m. Vilniuje – Lietuvos radijo ir televizijos žurnalistas, redaktorius.

Mokėsi Varnių gimnazijoje. 1951–1953 Klaipėdos srities laikraščio „Tarybinė Klaipėda“ korespondentas. 1953–1956 Eltos korespondentas. 1954 m. baigė Klaipėdos mokytojų institutą. 1956–1966 Klaipėdos miesto laikraščio „Tarybinė Klaipėda“ redakcijos skyriaus vedėjas. Nuo 1966 m. Lietuvos radijo redaktorius, Lietuvos televizijos programų direktorius, įvairių redakcijų vyriausias redaktorius, radijo ir televizijos fondų skyriaus vedėjas. 1992 m. baigė Vilniaus universiteto Specialistų tobulinimo fakulteto menedžerių prodiuserių specializaciją.

Rašė ir rengė laidas visuomenės gyvenimo, kultūros istorijos temomis. Paskelbė straipsnių radijo ir televizijos istorijos klausimais. Nuo 1958 m. Lietuvos žurnalistų sąjungos narys. Žurnalistikos enciklopedijos straipsnių autorius. Išleido informacinį žinyną „Radijas ir televizija“ (1983 m.), brošiūrą „Televizija ir radijas: vakar, šiandien ir rytoj“ (1982 m.), knygą „Užgrobti, bet nenuitildyti“ (1991 m.), „Lietuvos televizijai 40“ (1997), „Eterio šviesa: Nepriklausomos Lietuvos radijas: 1919–1940 m.“ (2001). Po mirties (2004 m.) jo žmonos Jūros Marijos Baužytės-Štikelienės rūpesčiu parengta ir išleista jo knyga „Lenkuiosi gimtinei: Milvydiškiams, kurių jau nebėra“. Apdovanotas V. Kudirkos premija (2000).

2001m. – Skirmantas Pabedinskas

Gimė 1945 03 15 Rokiškio rajono Suvainišio miestelyje – žurnalistas, kino operatorius. 1962 m. baigė Rokiškio rajono Jūžintų vidurinę mokyklą. 1962–1964 mokėsi Vilniaus politechnikume (dabar – Vilniaus technikos kolegija). 1964–1966 tarnavo tarybinėje armijoje, 1966–1972 dirbo Kėdainių rajono Gudžiūnų sūrių gamykloje elektromonteriu, Kėdainių chemijos kombinate elektriku, šio kombinato kultūros namų kino studijoje operatoriumi, Kėdainių rajono laikraščio „Tarybinis kelias“ (dabar – „Kėdainių garsas“) redakcijoje korespondentu. 1972 m. pradėjo dirbti Valstybiniame Lietuvos radijo ir televizijos komitete (nuo 1990 m. – Lietuvos radijas ir televizija) korespondentu, operatoriumi.

Televizijos žurnalistu dirbo 33 metus. 2000 m. vadovavo Lietuvos televizijos Naujienuų direkcijai. Reportažus Lietuvos radijui ir televizijai rengė ne tik Lietuvoje, bet ir JAV, Kanadoje, Japonijoje, Italijoje, Rusijoje, Vietname, Filipinuose, Anglijoje ir kitose užsienio šalyse.

Dirbdamas televizijoje, kvalifikaciją kėlė žurnalistų kursuose Lenkijoje, Danijoje bei Rusijoje (Maskvos televizijos ir radijo kvalifikacijos kėlimo institute). Nuo 2003 m. – Darbo partijos narys. 1995–2005 – Lietuvos žurnalistų sąjungos valdybos narys, šios sąjungos Panevėžio

skyriaus pirmininkas. 2004 m. buvo išrinktas į Lietuvos Respublikos Seimą. Seime dirba Nacionalinio saugumo ir gynybos komitete, Etikos ir procedūrų, Regioninės plėtros bei Pasipriešinimo okupaciniams režimams dalyvių ir nuo okupacijų nukentėjusių asmenų teisių ir reikalų komisijose.

1975–1979 vykusią Baltijos šalių televizijos ir radijo darbuotojų kūrybinių konkursų laureatas ir prizininkas, 1985 m. suteiktas nusipelnusio žurnalisto garbės vardas, LRTV nominuotas „Auksinės bitės“ prizui už kūrybinį darbą (1994).

Apdovanotas Sausio 13-osios medaliu (1991), V. Kudirkos premija (2001), Lietuvos žurnalistų sąjungos medaliu „Už nuopelnus žurnalistikai“ (2008).

2002 m. – Rytis Juozapavičius

Gimė 1969 05 25 – žurnalistas, televizijos laidų vedėjas, visuomenės veikėjas, lektorius, viešojo kalbėjimo konsultantas.

Baigė Vilniaus universiteto Žurnalistikos institutą, studijavo Bruklino koledže JAV.

Žiniasklaidos studijų filosofijos magistro laipsnį įgijau Oslo universitete.

1991-1994 dirbo reporteriu Lietuvos radijuje, 1994 m. atliko praktiką WBAI Radio Niujorke, 1995 m. buvo dienraščio „Verslo žinios“ reporteris, Lietuvos televizijos pokalbių laidų „Paskutinė kryžkelė“, „Visuomenės interesas“, „Eurograža“ vedėjas, specialiųjų tiesioginių televizijos transliacijų rengėjas ir vedėjas.

2000–2003 drauge su televizijos prodiuseriu Sauliumi Jakutavičiumi rengė laidą „Tema“, skirtą Lietuvos energetikos sektoriaus bei IAE problemoms nagrinėti. 2002 m. parašė pramoninio filmo „Jėgos vardas – elektra“ scenarijų.

1994–2005 buvo VU Žurnalistikos instituto lektorius. Vienas iš ghi.lt internetinio portalo, siekiančio aukštesnių žurnalistinės etikos standartų, draugijos narių.

Nuo 1999 m. yra laisvai samdomas bendravimo su žiniasklaida konsultantas, mokantis viešojo kalbėjimo. 2008 m. spalio – lapkričio mėn. dirbo bendrovėje UAB "Baltijos komunikacijos partneriai". Šiuo metu veda seminarus „7 efektyviai veikiančių žmonių įpročiai“, „Laiko planavimas: kaip siekti svarbiausių tikslų“, „Prezentacijos pranašumas“ verslo mokymų ir konsultavimo paslaugų bendrovėje „Franklin Covey Lietuva“.

2004-2008 vadovavo „Transparency International“ Lietuvos skyriui (TILS). Žiniasklaidoje publikavo straipsnių apie politinių partijų finansavimą, interesų grupes ir politinę bei žiniasklaidos korupciją, skatino viešas diskusijas šiomis temomis.

R. Juozapavičius taip pat yra nevyriausybinės pilietinės iniciatyvos Piliečių Santalka tarybos narys ir jos inicijuotų viešų pareiškimų signataras. 2007 – 2012 buvo Vyriausiosios tarnybinės etikos komisijos nariu. Nuo 2012 m. LRT radijo apžvalgininkas. Apdovanotas V. Kudirkos premija (2002), konkurso „Žiniasklaida prieš korupciją“ laureatas (2008).

2002 m. - Raigardas Musnickas

Žurnalistas, Žinių radijo atsakingasis laidų redaktorius.

Žurnalistinį darbą dirbantis Raigardas išgarsėjo kultine diskusijų laida „Paskutinė kryžkelė“, kurią vedė su žinomu žurnalistu Ryčiu Juozapavičiumi.

„Raigardas yra vienas geriausių aktualijų laidų vedėjų, turintis ilgametę tiesioginių laidų patirtį. Tiesioginių radijo laidų ko gero yra vedęs tūkstančius. Jis – profesionalas, vienas pirmųjų Lietuvoje diskusijų laidų vedėjų ir rengėjų“, - sako S. Bartkus. Apdovanotas V. Kudirkos premija (2002).

2003 m. – premija neskirta

2004 m. – Aldona Svirbutavičiūtė

Gimė 1953 01 10 Ariogaloje, Raseinių rajonas – 2013 01 23 Vilniuje – Lietuvos žurnalistė, redaktorė.

Mokėsi Kaišiadorių vidurinėje mokykloje. 1978 m. Vilniaus universiteto Istorijos fakultete įgijo žurnalistikos specialybę. Dirbo Jonavos rajono laikraščio „Jonavos balsas“ bei Kauno rajono laikraščio „Komunizmo vėliava“ korespondente. 1983–1986 - Jurbarko rajono laikraščio „Šviesa“ redaktorė. 1986–1990 - laikraščio „Komjaunimo tiesa“, 1990–1992 - dienraščio „Lietuvos rytas“ darbuotoja, 1992–1996 - dienraščių „Tiesa“ ir „Diena“ specialioji korespondentė, 1996–1997 - žurnalo „Esu“ darbuotoja, 1997–2007 - dienraščio „Lietuvos žinios“ korespondentė. Nuo 2007 m. darbavosi „Ūkininko patarėjo“ redakcijoje. Lietuvos žurnalistų sąjungos ir Nacionalinės žurnalistų kūrėjų asociacijos narė. Sudarė ir išleido knygas „Iš kur atėjome“ (1988), „Korupcijos gniaužtuose. Neišgalvotas skriaudų metraštis“.

Mirė 2013 m., plaidota Ukmergės rajono Pašilės kapinėse.

Lietuvos žurnalistų sąjungos konkurso laureatė (1999, 2000, 2001), Lietuvos žurnalistų sąjungos skelbtų rašinių konkursų „Žmogaus teisės – visų valdžios bei visuomeninių institucijų pagrindinis tikslas“ (2002), „Ką pasakytų Temidė“ (2003, 2007, 2008, 2009), už indėlį į Lietuvos žemės ūkio žurnalistiką jai buvo įteiktas pagrindinis prizas „Agromedijos žvaigždė“ – ji pelnė pirmąją vietą ir piniginę premiją už rašinius apie kaimo žmones ir jų problemas.

Apdovanota V. Kudirkos premija (2004), LŽS medalis „Už nuopelnus žurnalistikai“.

2005 m. – Evaldas Butkevičius

Gimė 1953 09 08 Kalvarijoje – fotomenininkas, Lietuvos žurnalistų sąjungos, Meno kūrėjų Asociacijos narys.

1960 – 1971 mokėsi Kauno komjaunimo vid. (dab. „Aušros“ g-ja) mokykloje, 1981 metais baigė Kauno medicinos institutą ir gavo gydytojo diplomą. Studijų metais tapo Lietuvos fotomenininkų sąjungos tikroju nariu. Nuo 1981 m. – fotografas, 1995 – 1996 – savaitraščio „Laikinoji sostinė“ fotokorespondentas, nuo 1996 m. – laikraščio „Kauno diena“ fotografas, 1998 metais priimtas į Lietuvos žurnalistų sąjungą.

Svarbiausi fotografijų ciklai: „Sajūdis“, „Shine on You Crazy Diamond“, „Išeinantys miestai“, „Beprasmybė“, „Ataraxis“, „Kažkas, kažkur“, „Never for ever“, „Terra nova“, „Bespalvis dangus“, „Pažadėtoji žemė“. Surengė 11 autorinių parodų Lietuvoje, 3 parodas Kaune su bendraautoriumi (1993-1996). Dalyvavo daugelyje parodų užsienyje (Lenkijoje, Latvijoje, Ispanijoje, Čekijoje, JAV). Menininko darbai publikuoti leidiniuose „Kauno menininkai“ (1996), „Lietuvos laisvė sajūdis“ (1998, 1999, 2000, 2003), „Atsisveikinant su XX amžiumi“ (2000), „Tai – Lietuva“ (2002, 2003, 2004). Išleisti fotoalbumai „Išeinantys miestai. Prūsai“ (1999). ir „Kaunas – tūkstantmečių sandūroje“ (2009). Menininkas dalyvavo daugelyje kolektyvinių projektų Lietuvoje ir užsienio šalyse. Tado Dambrausko foto konkurso „Lietuvos kariuomenė fotografijoje“ (profesionalų kategorijoje) antros vietos laimėtojas“ (2009). Suteiktas meno kūrėjo vardas (2005). Apdovanotas V. Kudirkos premija (2005).

2006 m. – Artūras Matusas

Gimė 1965 m. Marijampolėje - Lietuvos radijo laidos „Ryto garsai“ vedėjas, žurnalistas, Lietuvos žurnalistų ir leidėjų etikos komisijos, Lietuvos žurnalistų sąjungos narys.

Baigė Marijampolės V. Mykoliaičio – Putino vid. Mokyklą, VU Istorijos fakultetą (istoriko specialybę), MRU Valstybinio valdymo fakulteto teisės ir valdymo magistrantūrą. Lietuvos radijuje dirba nuo 1994 m., dirbo reporteriu, Naujienų tarnybos redaktoriumi, nuo 2002 m.

– laidos „Ryto garsai“ rengėjas ir vedėjas.

Apdovanotas Lietuvos žurnalistų sąjungos ir Nacionalinės žurnalistų kūrėjų asociacijos V. Kudirkos premija (2006).

2006 m. - Alvyda Bajarūnaitė

Gimė 1959 09 04 Vilniuje – Lietuvos radijo laidos „Ryto garsai“ vedėja. 1982 – 1987 studijavo VU. Nuo 1986 m. – Lietuvos radijo diktorė, laidų vedėja. Nuo laidos įkūrimo pradžios veda tiesioginius pokalbius radijo laidoje „Ryto garsai“, kalbina svarbiausius ir įdomiausius Lietuvos žmones. Nuo 2007 m. rugsėjo mėnesio Lietuvos radijuje pirmadieniais veda laidą „Namai namučiai“. Stažavosi „Baltic Media“ centre (Danija, 1997m., 1998 m.).

Kartu su kitais „Ryto garsų“ kūrėjais apdovanota V. Kudirkos premija (2006).

2006 m. - Saulius Liauksminas

Gimė 1950 10 26 Telšių r. - žurnalistas, Lietuvos radijo laidų „Ryto garsai“, „Informuoja VRM tarnybos“ vedėjas.

Baigė Vilniaus S. Nėries mokyklą, VU žurnalistikos specialybę (neakivaizdžiai).

1969 m. – LKS režisieriaus padėjėjas, 1971 – 1972 – Vilniaus greitosios pagalbos stoties sanitaras, 1972 - 1973 – Vilniaus geodezinės tarnybos gręžimo meistro padėjėjas, 1973 – 1984 – centro sąjungos projektavimo instituto Vilniaus filialo operatorius, 1984 – 1990 – projektavimo biuro vedėjas, nuo 1991 m. – Lietuvos radijo redaktorius, laidos „Ryto garsai“ vedėjas.

Kartu su kitais „Ryto garsų“ kūrėjais apdovanotas V. Kudirkos premija (2006).

2006 m. - Vytautas Markevičius

Kartu su kitais „Ryto garsų kūrėjais“ apdovanotas V. Kudirkos premija (2006).

2006 m. - Gabija Narušytė

Kartu su kitais „Ryto garsų kūrėjais“ apdovanota V. Kudirkos premija (2006).

2006 m. - Ilona Rūkienė

Kartu su kitais „Ryto garsų kūrėjais“ apdovanota V. Kudirkos premija (2006).

2007 m. – Aurelija Arlauskienė

Gimė 1959 03 18 Kelmėje – žurnalistė, Lietuvos žurnalistų sąjungos Vilniaus skyriaus pirmininkė.

1977 m. baigė Kelmės 1-ąją vidurinę mokyklą. 1984 m. Vilniaus universitete baigė žurnalistikos specialybę.

1980–1990 - profesinių sąjungų leidinio „Darbas ir poilsis“ korektorė, sk. red., ats. sekretorė, 1990–1992 m. laikraščio „Lietuvos aidas“ Parlamentinio skyriaus vedėja, Aukščiausios tarybos – Atkuriamojo Seimo Valstybės atkūrimo komisijos patarėja, 1992 – 1993 – Valstybės kontrolės departamento atstovė spaudai, 1993 – 1994 – žurnalo „Veidas“ skyriaus redaktorė, 1994 – 1995 – banko „Hermis“ atstovė spaudai, 1995 – 1997 – „Lietuvos aidas“ spec. korespondentė, 1997 – 2000 – laikraščio „Žurnalistų žinios“ redaktorė, „Lietuvos žinios“ spec. korespondentė, 2000 – 2001 – LTV Naujienų direkcijos direktorė, 2001 – 2003 – „Lietuvos žinios“ spec. korespondentė, priedo redaktorė, 2003 – 2005 – dienraščio „Respublika“ transporto ir tranzito priedo „Greitis“ redaktorė, žurnalistinių tyrimų skyriaus spec. korespondentė, nuo 2008 – almanacho „Žurnalistika“

redaktorė, leidinio „Savivaldybių žinios“ bendraautorė, redaguoja Lietuvos evangelikų reformatų metraštį „Reformatų metai“.

Lietuvai atkūrus nepriklausomybę dirbo specialiaja „Lietuvos aidas“ korespondente Vakarų Sibire, Maskvoje, Gruzijoje, rengė reportažus iš Pietų Osetijos, Chinvalio, kur tuo metu vyko ginkluotas susirėmimas. Sukūrė populiarią Lietuvos televizijos laidą „Faktas“, atgavimo žurnalistų profesinio leidinio „Žurnalistų žinios“ leidybą, trejus metus buvo jo redaktore.

Stažavosi „Advanced Political Journalism Course“ (Danija, Baltic Media Centre, 2001). Parašė istorinę apybraižą „Tomas Šernas: vakar buvo rytoj“ (2006), Lietuvos muitinės 90 – osioms įkūrimo metinėms skirtą knygą „Asmens kodas: Lietuvos muitinė“ (2009).

A. Arlauskienės darbai ne kartą apdovanoti LŽS kūrybinių konkursų prizais. Už principingumą ir pilietinę poziciją Lietuvos nacionalinio radijo ir televizijos taryboje Žurnalistų sąjunga A. Arlauskienę paskelbė „1997 metų žurnaliste“. Jos dėka pirmą kartą Lietuvos žurnalistikos istorijoje Visuomenės informavimo įstatymo nuostatos buvo patikrintos teisme – 1997 m. A. Arlauskienė padavė į teismą sveikatos apsaugos ministrą Juozą Galdiką, neteikęs visuomenei reikšmingos informacijos. Rašo disertaciją „Lietuvos periodinės spaudos įtaka politiniam gyvenimui“.

Apdovanota Sausio 13-osios atminimo medaliu (2003), suteiktas Meno kūrėjos statusas (2007), V. Kudirkos premija (2007), J. Vileišio premija (2010).

2008 m. – Arūnas Milašius

"Verslo žinių" žurnalistas apdovanotas V. Kudirkos premija (2008).

2009 m. – Gražina Sviderskytė

Gimė 1973 03 22 Vilniuje – televizijos žurnalistė, istorinių bei dokumentinių filmų kūrėja, Lietuvos žurnalistų sąjungos narė.

1980 - 1991 mokėsi Vilniaus 40-oje vidurinėje mokykloje, 1987 – 1991 – Šiauliu neakivaizdiniame jaunųjų fizikų mokykloje „Fotonas“, 1991 – 1996 studijavo VU komunikacijos fakultete žurnalistiką, 1999 – 2002 – Prancūzų kultūros centre. Nuo 1992 m. dirbo televizijoje: LTV Naujienų redakcijos reporterė, užsienio informacijos redaktorė, LTV laidos „Labas rytas“ reporterė ir laidos vedėja, laidos „Lietuvos ryto“ televizija“ (LNK, TV3) reporterė ir vedėja, LNK žinių vedėja ir korespondentė, CNN World Report programos reporterė, VŠĮ „Socialiniai ir kultūros projektai“ direktorė, televizijos dokumentikos projektų autorė ir vadovė. Stažavosi Baltic Media Center Bornholme (Danija, 1998), ABC affiliate WLTH-TV, New Haven mst. (JAV, 2001), CNN Atlantoje (JAV, 2002), Discovery Campus Miunchene (Vokietija, 2004), Venecijoje, Italijoje (2006), Dubline, Airijoje (2007).

Kaip nepriklausoma režisierė kuria istorinius dokumentinius filmus. Su istoriku Arvydu Anušausku sukūrė pirmą lietuvišką istorinės dokumentikos serialą „XX amžiaus slaptieji archyvai“. Dokumentinių TV apybraižų „Uragano“ kapitonas“ ir „Šimtmečio kontrabanda“ autorė (2003 – 2004). Parašė biografinę knygą „Uragano“ kapitonas“ (2004, anglų kalba „Hurricane Captain“, 2006). Dokumentinio filmo apie ES „Pačios keisčiausios sąjungos istorija“ projekto vadovė (2008). Tapo LNK metų vedėja (2007). Inicijavo CNN studentų biuro VU Žurnalistikos institute įkūrimą (2001). Sukūrė dokumentinį filmą apie nelegalius migrantus Tarptautinei migracijos organizacijai (anglų k. 1999). Daugiau nei 30 straipsnių laikraštyje „Lietuvos rytas“ ir žurnale „Ekstra“ autorė (1997 – 1999). Dalyvavo tarptautinėje Rusijos ir JAV jaunųjų astronomų ugdymo programoje (Šiaurės Kaukazas, 1989).

Pelnė CNN International apdovanojimą už geriausią metų netradicinį reportažą (2001),

daugkartinė World Report metų reportažo konkurso laureatė (2002 -2003), respublikinio jaunųjų literatų konkurso III vietos laimėtoja (1989), konkurso „Pragiedruliai“ laureatė geriausios kultūros laidos kategorijoje už laidą „Žemaitis pas Beriją“ (2007), nominuota Sidabrinės gervės apdovanojimui dokumentikos kategorijoje (2008), pelnė vardinius KAM apdovanojimus, apdovanota KOP medaliu už indėlį aviacijos ir kariuomenės istorijai (20072008), Vinco Kudirkos premijos laureatė (2009).

2010 m. – Gražina Juodytė

Gimė 1946 04 23 gimė Klaipėdoje – žurnalistė.

Baigė Klaipėdos ketvirtąją vidurinę mokyklą, kadangi 1964 m., stojant į žurnalistiką, reikėjo darbo stažo, iš mokyklos išsiprašė nukreipimo į "Ryto" spaustuvę - vis "arčiau" žurnalistikos, o 1967 m. jau su stažu įstojo į universitetą. 1972 m. studijas baigė. Dar studijų metais dirbo ELTA korektore, dalindamasi etatą su kurso draugu, "Tiesos" red. prie teletaipo, pirmieji rašinukai "Tiesoje" ir "Komjaunimo tiesoje", "Jaunimo gretose". Baigusi VU, padirbėjusi Joniškyje, Vilniuje (Fotografijos meno draugija, "Vagos" leidyklos biuletenyje "Naujos knygos") grįžo į Klaipėdą 1977 metų kovą ir 26 metus dirbo "Tarybinėje Klaipėdoje", kurioje 1978 m. ir buvo priimta į Žurnalistų sąjungą.

Ji užaugo bei jaunystę ir didžiąją brandos amžiaus dalį praleido Turgaus gatvės 25-ajame name. Taigi autorė puikiai pažįsta tiek Klaipėdos senamiestį, tiek jame gyvenusius ir tebegyvenančius žmones, kuriuos su meile aprašo šioje pirmojoje savo knygoje. Taip 2007 metais gimė istorinių apybraižų ciklas „Klaipėdos akvarelės: namai ir žmonės“, kurį rengti ėmėsi Gražina Juodytė. Knygoje „Klaipėdos akvarelės“ surinktos visos publikacijos iš minėto ciklo bei papildytos nauja informacija. Apybraižose apžvelgiama, kas vyko senosiose Klaipėdos gatvėse, pastatuose, kiemuose įvairiais istorijos tarpsniais. Autorė medžiagą rinko ne tik iš istorinių šaltinių, bet ir kalbindama senuosius klaipėdiečius, dar gyvus buvusius senųjų namų gyventojus ir jų palikuonis, kuriuos likimas išbarstė po visą pasaulį – nuo Skandinavijos, Didžiosios Britanijos, Vokietijos ir Izraelio iki Jungtinių Amerikos Valstijų, Australijos, net iki Pietų Afrikos Respublikos. „Klaipėdos akvarelės“ – atskleidžia ne tik pastatų istoriją, tačiau ir jų bendruomenių socialinius santykius, gyvenimo būdą, papročius, tradicijas, konkrečių asmenų – tiek paprastų klaipėdiečių, tiek iškilių istorinių asmenybių – gyvenimo ir meilės istorijas, neretai ir tragedijas. Į istorinių apybraižų ciklas vis dar tęsiamas, ateityje tikimasi išleisti ir antrąjį „Klaipėdos akvarelių“ tomą. Stažavosi Norvegijos Baerumo miesto laikraščio redakcijoje (1992 m.), Danijos Horsensio miesto laikraštyje (1994).

Apdovanota ŽENIA (žurnalistų entuziastų nenurimstančių išradingų asociacija) nominacijomis, V. Kudirkos premija už 2009 metais išleistą istorinių apybraižų knygą „Klaipėdos akvarelės“ (2010).

2011 m. – Juozapas Vytas Urbonas

Gimė 1939 12 06 Viešnagių k., Alytaus aps. –filologas, žurnalistas, pedagogas, humanitarinių mokslų daktaras, meno kūrėjas.

1958 m. baigė Kauno politechnikumą, 1967 m. – Vilniaus universiteto Istorijos ir filologijos fakultetą, įgydamas filologo specialybę. 1985 m. Maskvos universitete apgynė žurnalistikos specialybės disertaciją „Periodinė spauda kaip mokslinės-techninės pažangos spartinimo veiksnys (Lietuvos žurnalinė leidinių pagrindu)“. 1994 m. suteiktas docento vardas.

1965–1972 Lietuvos informacijos instituto skyriaus vedėjas, 1972–1987 – žurnalo „Mokslas ir technika“ vyriausiojo redaktoriaus pavaduotojas. Nuo 1987 VU vyresn. mokslinis bendradarbis ir dėstytojas: iš pradžių dirbo Radijo ir televizijos žurnalistikos katedros

Periodinės spaudos mokslinio tyrimo laboratorijoje, nuo 1991 m. – Žurnalistikos institute. Paskelbė per 200 mokslinių – techninių ir publicistinių straipsnių šalies ir užsienio laikraščiuose bei žurnaluose. Išleido vadovėlius „Žurnalistikos pagrindai“ (1992), „Lietuvos žurnalistikos istorija“ (2001, 2004), mokomąsias knygas „Žurnalistikos teorija“, (2002, 2005), „Pasaulio žiniasklaidos sistemos“ (2003), knygas „Respublikos žurnalų sistema“ (1989), „Lietuvių žurnalas“ (1993), „Lietuvių periodinė spauda“ (1995), „Pasaulio šalių periodika“ (1995), „Lietuvių laikraštis“ (1997), monografijas „Lietuvių žurnalai ir jų sistemos kūrimas tipologinių modelių pagrindu“ (1999), „Stasys Šilingas. Gyvenimas tautai ir valstybei“ (2010).

„Svarbiausi mokslo straipsniai „Lietuvių žurnalų raidos tendencijos“ (2000). Vienas Žurnalistikos enciklopedijos sudarytojų, vyr. redaktorius. Visuotinės lietuvių enciklopedijos straipsnių apie laikraščius ir žurnalus autorius. Naujosios Nacionalinės žurnalistų kūrėjų asociacijos narys, Lietuvos žurnalistų sąjungos narys. Apdovanotas V. Kudirkos premija (2011).

2012 m. – Inga Berulienė

Radijo žurnalistė, dokumentinių filmų kūrėja.

Baigė Vilniaus universitetą, Žurnalistikos institute studijavo radijo ir TV specializaciją. Stažavosi radijo ir TV specializacijos kursuose Danijoje. Pradėjo, kaip ir dauguma žurnalistų, nuo įvairių temų. Iš pradžių Lietuvos radijuje, rytmetinėje laidoje įvairiais klausimais – nuo politikos iki kultūros, paskui buvo laida šeimai. Po to pabandė darbo televizijoje specifiką.

Penkerius metus dirbusi su moksleiviais televizijos laidoje „Ant palangės“ suprato, kad reikia keistis. Atsisveikinusi su televizija, išėjo į Kultūros paveldo centrą išbandyti tada dar naują atstovo spaudai pareigybę. Darbas patiko, taip pat atrado temų kaip žurnalistė. Kai pasiūlė Lietuvos radijo programų direktorei G. Litvaitienei rengti laidas kultūros paveldo tema, ji suabejojo, ar nebus sudėtinga kiekvieną savaitę parengti laidą? Tiksliai nežinojo ir ji, kaip bus. Dabar tos dvejonės jai kelia šypsena – temų nors vežimu vežk, tik sukis.

Gerokai akiratis prasiplėtė padirbėjus su istoriku A. Bumblausku TV laidoje „Amžių šešėliuose“ – kultūros paveldo objektai atgulė į tam tikrus istorinius laikmečius.

2006 m., pradėjo dirbti Lietuvos nacionaliniame muziejuje, ten atsivėrė naujos galimybės. Dirba su kolega Justinu Lingiu. Ji rašo dokumentinių kino filmų scenarijus, jis juos režisuoja.

Apdovanota V. Kudirkos premija (2012).

2012 – Justinas Lingys

Gimė 1960 06 04 Plungėje – teatro meno magistras, režisierius, prodiuseris, parodų organizatorius, žurnalistas, scenarijų ir pjesių autorius.

Mokėsi Plungės 4 vidurinėje mokykloje, 1984 m. baigė KPI Automatikos fakultetą, 1988 m. - Vilniaus vakarinę dailės mokyklą, 1994 m. – Lietuvos muzikos ir teatro akademiją (TV režisieriaus specialybę), 1998 m. - Lietuvos muzikos ir teatro akademijos magistrantūros studijas (teatro meno specialybę). Stažavosi seminare kino kūrimo klausimais Varšuvoje (vadovas K.Zanussi), Amsterdamo kino institute, BMC Danijoje, Europos kino akademijoje, Danijoje (vadovas A. Delwo).

1994 m. pabaigęs studijas Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje, pradėjo statyti spektaklius profesionaliuose teatruose, kūrė vaidybinius, dokumentinius kino ir video filmus, ruošė įvairias pažintines, kultūrinės ir progines TV laidas. 1996-2002 dirbo Lietuvos nacionaliniame radijuje ir televizijoje pažintinių ir šviečiamųjų laidų vyr. redaktoriumi,

prodiuseriu, režisieriumi, sukūrė ne vieną dešimtį dokumentinių ir televizijos filmų, teatro spektaklių.

Įstojo į Lietuvos žurnalistų sąjungą. Šiuo metu dirba Lietuvos nacionaliniame muziejuje. Režisierius nepamirštas ir Žemaitijoje. Sukūrė filmus apie Plungės krašto menininkus: Kazį Striaupą, Vyta Jaugėlą, Antaną Kniūkštą, Reginą ir Justiną Jonušus, Platelių luotus, Beržoro kryžiaus kelią, apie gulbę giesmininkę ir kt. Studentiškų kino filmų festivalyje jo režisuotas kino filmas „Siena“ užėmė III vietą, (Lodzė, Lenkija, 1994). Filmografija: „Laikas nenusakomai brangus“ (1992), „Alponinas“ (1996), „Dvi Aldonos“ (1997), „Trys Aldonos“ (1998), „Senatis“ (1999), „Miestietis“ (2001), „Kryždirbystė Lietuvoje“ (2001), „Atlaidai“ (2001), „Mediniai Lietuvos dvarai (2002), „Augantys miestai“ (2003), „Vėlka merga“ (2004), „Platelių dvaro paslaptys“ (2005), „Nuskendęs pasaulis“ (2005), „Lietuva Anapus ir šiapus laiko“ (2005), „Tikrovės pinklėse“ (2008).

Apdovanotas už geriausią debiutą lietuviško muzikinio video klipo konkurse „Labas – 97“ (1997), VI tarptautinio TV festivalio didžiuoju prizą už dokumentinį filmą „Dvi Aldonos“ (1998), Lietuvos radijo ir televizijos komisijos skelbto Konkurso „Geriausia televizijos kultūros laida“ pagrindinio prizo laureatas už laidą „Mediniai Lietuvos dvarai“ (2003), diplomą už geriausią analitinę, šviečiamąją kultūros laidą „Amžių šešėliuose“ (2006), už 7 dokumentinių televizijos apybraižų ciklą „Kalnai - mano gyvenimas“ Mato Šalčiaus premija (2010), už sukurtus dokumentinius filmus „Dr. Jonas Basanavičius“ ir „Dr. J.Šliūpas“ Vinco Kudirkos premija (2012), , už televizijos filmą "Ledo vaikai" "Sidabrine gerve" (2012).

2013 m. – Gerimantas Statinis

Gimė 1960 08 15 Vilniuje –žurnalistas, rašytojas.

Lietuvos žurnalistų sąjungos narys, Lietuvos muzikų sąjungos narys, pučiamųjų instrumentų orkestro „Trimitas“ eufonininkas, Lietuvos žurnalistų sąjungos Kelionių ir pramogų klubo pirmininkas, Lietuvos keliautojų sąjungos prezidentas.

1978 m. baigė Vilniaus 7-ąją vidurinę mokyklą, 1984 m. - J. Tallat-Kelpšos aukšt. muzikos mokyklą, 1989 m. - Valstybinę konservatoriją (Orkestro artisto ir dėstytojo specialybę), 2002 m. - Vilniaus Universiteto Žurnalistikos institutą.

Lietuvos žurnalistų sąjungoje subūręs „Kelionių ir pramogų“ klubą, pomėgį keliauti pavertė būrio žmonių jungiamąja grandimi, kuri susieja ne tik šiandienos keliautojus, bet ir kažkada šia aistra sirgusius žmones, primena jų keliones ir idėjas, jas atgamina ir įprasmina naujai.

Apdovanotas Mato Šalčiaus premija už knygą „Pasiklydęs Amazonėje. Mato Šalčiaus klajonių pėdsakais“ (2009), išleista knyga „G. Akstino viršūnė. Senojo ledkirčio istorijos“ ir dokumentinis filmas „Lietuvos prezidentas Aleksandras Stulginskis“ pelnė prestižinę Lietuvos žurnalistų sąjungos V. Kudirkos premiją (2013).

2014 m. – Vidmantas Valiušaitis

Gimė 1956 09 18 Kaune – filologas, žurnalistas, publicistas, politikos ir kultūros apžvalgininkas, redaktorius, visuomenės veikėjas.

1974 m. baigė Kauno 5-ąją vidurinę mokyklą. 1979 m. Kauno politechnikos institute įgijo inžinieriaus, 1987 m. Vilniaus universiteto Kauno humanitariniame fakultete – filologo profesijas.

Nuo 1979 m. Kauno politechnikumo teorinės mechanikos dėstytojas, Kauno menininkų namų kultūros ir meno renginių organizatorius, 1982–1984 m. Lietuvos radijo korespondentas Kaune, 1987–1988 m. – žurnalo „Nemunas“ meno skyriaus redaktorius.

1988 m. birželio 10 d. išrinktas Sąjūdžio Kauno iniciatyvinės grupės nariu. Iki 1990 m. kovo mėn. buvo Sąjūdžio Kauno tarybos, Sąjūdžio seimo narys.

1988 m. įsteigė ir 1988–1989 m. redagavo pirmąjį Sąjūdžio laikraštį „Kauno aidas“. 1990–1991 m. laikraščio „Atgimimas“ vyr. redaktoriaus pavaduotojas. 1990–1999 m. Laisvosios Europos radijo korespondentas Lietuvoje. 1994–1997 m. laikraščio „Kauno laikas“, 1995–1996 m. – „Garsas“ vyriausias redaktorius. 2000–2003 m. Seimo deleguotas Lietuvos radijo ir televizijos tarybos narys, 2005–2007 m. mėnesinio žurnalo „Baltijos miškai ir mediena“ vyr. redaktorius.

Nuolatinis interneto dienraščio Balsas. It apžvalgininkas, „Verslo žinių“ priedo „Savaitgalis“ autorius, „Žinių radijo“ laidos „Žiniasklaidos anatomija“ vedėjas. Nuo 2014 m. vadovauja radijo stočiai "Laisvoji banga". Nuo 1981 m. Lietuvos ir Amerikos lietuvių spaudoje yra paskelbęs šimtus straipsnių, parengęs šimtus radijo pranešimų politikos, visuomenės, kultūros, istorijos, literatūros klausimais.

Lietuvos leidyklos yra išleidusios dešimt stambių knygų, kurių visų arba jų dalių V. Valiušaitis yra autorius, redaktorius ar sudarytojas.

Apdovanotas „Nemuno“ žurnalo diplomu ir premija geriausiam metų žurnalistui (1988), Lietuvos nepriklausomybės medaliu „Už nuopelnus atkuriant ir įtvirtinant Lietuvos nepriklausomą valstybę 1990-2000 metais“ (2000), Atminimo žymeniu už indėlį plėtojant Lietuvos transatlantinius ryšius (2003), Lietuvos žurnalistų sąjungos V. Kudirkos premija už knygas „Kalbėkime patys ir girdėkime kitus. Tragiškieji istorijos 1940–1941 metai“, „Gyvuosius apraudu, mirusių šaukiuos“ ir dokumentinį filmą „Sielų daktaras“ (2014).

2015 m. – Vidas Mačiulis

Gimė 1946 01 18 Miškinių k., Raudondvario vls., Kauno r. – Lietuvos televizijos žurnalistas, publicistas, redaktorius.

1964 m. baigė Kulautuvos vidurinę mokyklą. 1964–1970 m. Vilniaus universitete studijavo žurnalistiką.

Nuo 1990 m. Lietuvos žurnalistų sąjungos Kauno skyriaus valdybos pirmininkas, nuo 1993 m. LTV Kauno programų direktoriaus pavaduotojas. Rengė televizijos žurnalus „Kaunas“, „Studijų dienos“, informacines-publicistines laidas „Savaitės aidai“, „Sėkmadienio rytą“ (kartu su kitais redakcijos žurnalistais), nuo 1991 m. – savaitinę laidą „Krepšinio pasaulyje“. Nuo 2004 m. „Pūko“ televizijos direktorius, kartu iki 2009 m. Lietuvos regionų televizijoms ir nuo 2010 m. televizijoje „Sport1“ rengia laidą „Krepšinio pasaulyje“.

Apdovanotas Vinco Mickevičiaus-Kapsuko premija (1983), 2-ojo laipsnio Santakos garbės ženklu (2005), Kauno apskrities viršininko administracijos Garbės ženklu (2009), Petro Babicko premija (2013), Vinco Kudirkos premija, už dokumentinių novelių filmą „Atėjo... Sabas!“ (2015).

2016 m. – Sabaliauskas - Geladuonis Svajūnas

Gimė 1973 m. Radviliškyje – žurnalistas, meno vadybininkas bei rašytojas.

Augo ir mokėsi Radviliškyje. Baigė Kauno Juozo Gruodžio konservatoriją, Žemaitijos kolegiją (bakalauro laipsnis - kultūrinės veiklos vadyba), Vilniaus universiteto Kauno humanitarinį fakultetą (magistro laipsnis - meno vadyba).

Nuo 2007 m. - Lietuvos žurnalistų sąjungos, nuo 2015 m. - Nacionalinės žurnalistų kūrėjų asociacijos narys.

Autorius yra parašęs nesuskaičiuojamą gausybę straipsnių, rašinių ir kitų darbų visuomet dėmesį patraukiančiomis politikos, verslo, socialinėmis ir kultūros temomis.

Pamėgęs atsiminimų knygos žanrą, skaitytojų itin vertinamose knygose „Rūta Staliliūnaitė:

Aš esu Barbora. Atsiminimai apie legendinę scenos karalienę" ir „Atviri pokalbiai su Lietuvos nacionalinės kultūros ir meno premijos laureatais" žurnalistas nepriekaištingai nupasakoja opiausius ir jautriausius Lietuvos menininkų kultūrinio ir asmeninio gyvenimo niuansus. S. Sabaliauskas-Geladuonis išleido poezijos knygas: „Besėklės kriaušės sėkla" (2001), „Gimimas iš garso ir spalvos" (2002). Knygas: „Scenos riteris. Atsiminimai apie Praną Piauloką" (2011), „Šiaulių dramos teatras 1931-2011" (2011), „Rūta Staliliūnaitė. Aš esu Barbora. Atsiminimai apie scenos karalienę" (2014), „Atviri pokalbiai su Lietuvos nacionalinės kultūros ir meno premijos laureatais" (2015).

Svajūnei Sabaliauskiui Lietuvos Respublikos Kultūros ministerija suteikė Meno kūrėjo statusą, o Kauno miesto savivaldybė skyrė burmistro Jono Vileišio medalį. Už knygą apie Kauno garbės pilietę, Nacionalinės premijos laureatę Rūtą Staliliūnaitę Svajūnei Sabaliauskiui skirta prestižinė Lietuvos žurnalistų sąjungos ir Nacionalinės žurnalistų kūrėjos asociacijos Vytauto Gedgaudo premija, V. Kudirkos premija įteikta už naujausią jo knygą – „Atviri pokalbiai su Lietuvos nacionalinės kultūros ir meno premijos laureatais".

2016 m. – Krivickas Povilas Sigitas

Gimė 1938 06 29 Marijampolėje – žurnalistas, fotografas.

1961 m. baigė Vilniaus Universitetą (žurnalistiką). 1960-2002 m. dirbo įvairiose redakcijose ir įstaigose. 1959-2002 Lietuvos radijo ir televizijos neetatiniis apžvalgininkas. Nuo 1969 iki 2009 m. dėstė Vilniaus ir Klaipėdos universitetuose. 1969 m. su kitais įsteigė Lietuvos fotomenininkų sąjungą (Garbės narys); priklauso žurnalistų ir fotomenininkų nacionalinėms kūrėjų asociacijoms.

Parašė ir išleido publicistikos ir kritikos knygas: „Palanga" (1970), „Nenuminkime žibuoklės" (1977), „Trys rakursai" (1981), „Komandiruotė už Atlanto" (1986), „Iš kur ateina šviesa?" (Alma-ata, 1988), „Per pasaulį – namo" (1989), „Kodėl sapnuoju Aliaską?" (1992), „Per metrą nuo mėnulio" (1999), „Po mūzų šventovės skliautais" (2003, su R. Budriu), „Politiko duona" (su E. Gentvilu), „Įstrižai bangų" (su V. Vebeliūnu, abi 2004), „Šviesoraščio takais" (2010); romanus „Ceitnotas" (1994), „Vizitas" (1995), „Antroji ranka" (2012), radijo pjeses „Gimusi valdyti vyrus, Hinc itur ad astra", „Panelė lazda", „Senjoras Petras" (2007-2012). Parengė gausiai iliustruotus albumus: „Lietuvos fotografija" (1967), „Vilniaus bankui 10 metų" (2000), „Gamtinės dujos Lietuvoje. 40 metų" (2001), „Žydrosios liepsnos sergėtojai" (su A. Macijausku, 2008). Už 2015 metais skelbtą publicistiką popierinėje („Lietuvos žinios") ir internetinėje (www.lzs.lt, www.kaunozurnalistai.lt, www.lzinios.lt) žiniasklaidoje apdovanotas Lietuvos žurnalistų sąjungos Vinco Kudirkos premija.

2017 m. – Laima Lingytė

Gimė 1954 m. – televizijos žurnalistė, kultūrinių, muzikinių laidų, dokumentinių filmų režisierė.

L. Lingytė daugiau kaip keturiasdešimt metų dirbo televizijoje. Ji – televizijos kultūrinių, muzikinių laidų, dokumentinių filmų režisierė. Jos pagrindinis darbas yra kultūros, politinės laidos, įvairiausių žanrų muzika, sportas, sudėtingos tarptautinės transliacijos. Nuo aukščiausio lygio susitikimų Prezidentūroje iki baletų, operų, operečių, meno renginių, pasaulinių ir tarptautinių pramoginių ir sportinių šokių, muzikos ir vaikų muzikos festivalių. L. Lingytė vykdė žymiausių Lietuvos ir užsienio kamerinių ir simfoninių koncertų, dainininkų bei dirigentų, instrumentinės muzikos atlikėjų įrašus ir televizijos transliacijas.

Jos kūrybinėje biografijoje gausu pastatyminių laidų, spektaklių įrašų. L. Lingytė

profesionaliai padarė įrašus daugumai Lietuvos nacionalinio operos ir baleto teatro spektaklių.

Įdomi L. Lingytės ir masinių renginių režisūra bei televizijos įrašai. Tai kasmet vykę festivaliai „Kauno dienos“, „Jūros šventės“ Klaipėdoje, tarptautiniai sportinių šokių konkursai „Gintarinė pora“ ir „Baltijos gintarėliai“, pasaulinė lietuvių dainų ir šokių šventė iš „Žalgirio“ stadiono, Pasaulio lietuvių dainų ir šokių šventė Vingio parke, kiti renginiai.

Gerą įspūdį palieka L. Lingytės filmas apie maestro Virgilijų Noreiką, jo šeimą, penkiasdešimt penktus metus trunkantį kūrybinį kelią „Briliantinis tenoras“, filmas „Teatro mūzos belaisvis“, kuris skirtas teatro istorikui Vytautui Makniui.

Įdomūs ir kiti jos sukurti dokumentiniai filmai apie žymius Lietuvos žmones. Tai „Titas“ - apie Sausio 13-ąją žuvusį Titą Masiulį (1991), „Iš ilgesio ir pašaukimo...“ - apie garsų išeivijos choreografą Liudą Sagį ir jo kolektyvą „Grandinėlė“. Šis Klyvlende gyvavęs kolektyvas garsino Lietuvą visame pasaulyje, kai šalis buvo okupuota sovietų (1989), „Gyvenimą kaip ilgesį nešu“ - apie dramos aktorę Kazimierą Kymantaite (1999), „Scenos kunigaikštis“ - apie dramos aktorių Stepą Jukną (2001), „Scenos ginklanešys“ - apie dramos aktorių Joną Kavaliauską (2010) ir kiti.

L. Lingytė daug sukūrė ir meninių video klipų - iki trijų minučių meninių akimirų. Jos herojai Stasys Povilaitis, Aldona Stasilevičiūtė, Birutė Dambrauskaitė, Vladas Bagdonas, Birutė Petrikytė, Viktoras Malinauskas, Ona Valiukevičiūtė profesionalios režisūros dėka atskleidžia ne tik atliekamos dainos grožį. L. Lingytė daug sukūrusi ir smagių video klipų vaikams.

L. Lingytė aktyvi Lietuvos žurnalistų sąjungos ir Nacionalinės žurnalistų kūrėjų asociacijos narė, valstybės pripažinta meno kūrėja.

Apdovanota Sausio 13-osios atminimo medaliu (2006), ženklu – medaliu „Už nuopelnus Vilniui ir tautai“ (2010), Vinco Kudirkos premija už TV dokumentinio filmo „Odė Lietuvos baletui“ scenarijų ir režisūrą (2017).

Nominacija kaip viena iš 100 garsių Lietuvos moterų „Už brandų kūrybingą požiūrį režisuojant ir kuriant dokumentinius filmus apie žymius Lietuvos žmones, įvairiausių žanrų muzikos, sporto, politines ir kultūros laidos bei sudėtingas tarptautinės transliacijas.“

2018 m. – Juozas Kundrotas

Gimė 1934 m. Pūstakiemio kaime (Gilučių sen.) - rašytojas ir žurnalistas, Lietuvos meno kūrėjų asociacijos ir LZS Kauno apskrities skyriaus narys, žurnalistikos senjorų klubo „Mes“ narys.

Mokėsi Žaslių ir Kauno 6-oje gimnazijose, 1972 m. baigė Buivydiškių agronomijos technikumą. 1959–1965 m. buvo Ignalinos laikraščio „Nauja vaga“ žurnalistas. Vėliau – Jonavos raj. laikraščio „Jonavos balsas“ žemės ūkio skyriaus vedėjas, atsakingas sekretorius. 1969–1991 m. valstybinio radijo Kauno TVR redakcijos redaktorius, radijo skyriaus vadovas. 1991–2012 m. UAB „Varpas“ ir „Ryto varpas“ direktoriaus pavaduotojas knygų leidybai.

Išleido apie 40 knygų: romanų, apysakų, apybraižų, esė, novelių rinkinių, taip pat knygų apie rašytojus, jo straipsniai, atsiminimai, komentarai spausdinti daugelyje knygų.

J. Kundrotas išleido romanus „Šauksmas“ (1994), apysakas „Viktoras ir Viktorija“ (1999),

Žurnalistas ir rašytojas parašė net trylika solidžių apimčių, išliekamosios vertės

turinčias knygas: monografiją apie išeivijos poetą, publicistą, dramaturgą, lietuviškų operų libretų autorių Stasį Santvarą „Atsigręžęs į šviesą“ (2002), novelių, apsakymų knygą „Atsiprašymas“ (2002), romaną „Sakmė apie knygnešį“ (2004), biografinę apybraižą apie dailininką Vladimirą Beresniovą, savo originaliausiomis karikatūromis vienintelį iš didelio būrio mūsų dailininkų, garsinančių Lietuvą visame pasaulyje „Žengiantis su laiku“ (2004), prisiminimų ese „Neblėstantys susitikimai“ (2005), legendų romaną „Kryžiau, prikales mane“ (2006), atsiminimų knygą apie tragiško likimo rašytoją ir dramaturgą Raimundą Samulevičių „Likimas paspendęs spąstus“ (2008), apie žinomo žurnalisto, kraštotyrininko J. Laurinavičiaus gyvenimą ir kūrybą „Pilnatvė“ (2008), romaną „Įskelti titnagą“ (2008), eskizų knygą „Kol veda viltis“ (2009), solidžios apimties knygą apie žinomą respublikos spaudos ir televizijos žurnalistų šeimą Vidą ir Teklę Mačiulius „Pašaukimas – žurnalistika“ (2011), apsakymų ir improvizacijos knygą Stasio Santvaro gyvenimo motyvais „Skyrė ir jungė Atlantas“ (2011), romaną „Skardis“ (2013), romaną „Tikėjome savo laime“ (2017) 2017 m. jis išleido Lietuvos šimtmečiui skirtas knygas: romaną „Kryžius nuo knygnešio kapo“, kurioje pasakoja apie knygnešį Jurgį Akelaitį, ir apysaką „Viena knygnešio diena“, kurioje pasakojami apie iš Gilučių kilusio ir čia veikusio knygnešio Petro Gudelio vienos dienos išgyvenimai.

Apdovanojimai:

2003 m. „Gintarinio parkerio“ laureatas;
2005 m. laikraščio „Lietuvos balsas“ (Čikaga) konkurso laureatas;
2007m. Kauno meno kūrėjų asociacijos premija;
2008 m. medalis „Už nuopelnus žurnalistikai“ (už žurnalisto profesinio vardo stiprinimą ir garsinimą asmeniniu pavyzdžiu);
2009 m. LŽS Kauno apskrities valdybos „Žurnalistikos riterio“ garbės vardas;
2010 m. Lietuvos rašytojų sąjungos ir Lietuvos žurnalistų sąjungos įsteigta Vaižganto premija už 2008 metais išleistą dokumentinį romaną „Įskelti titnagą“;
2014 m. III laipsnio Santakos garbės ženklas;
2015 m. burmistro Jono Vileišio medalis „Už nuopelnus žurnalistikai“;
2016 m. Vytauto Gedgaudo premija už knygą „Būti ar atrodyti“;
2018 m. Vinco Kudirkos premija už romaną „Kryžius ant knygnešio kapo“ ir apysaką „Viena knygnešio diena“.

2019 m. – Audronė Kosciuškienė

Gimė 1951 m. lapkričio 24 d. Kaune – žurnalistė.

1969-1974 mokėsi Vilniaus universitete, Istorijos fakultete. Studijavo žurnalistiką. 1976 01 04 tobulinosi Visasąjunginiame radijo ir televizijos komitete Maskvoje, Ostankino televizijoje. Darbo patirtis: 1974 04 01-1981 08 21 Valstybinis televizijos ir radijo komitetas, radijo laidų vaikams ir jaunimui redaktorė, 1981 08 24-1987 01 09 Valstybinis akademinis operos ir baleto teatras, etatinė profsąjungos komiteto pirmininko pavaduotoja, 1987 01 09-1989 12 01 Kultūros darbuotojų profsąjungos Vilniaus miesto komiteto Sekretorė, 1989 12 02-1999 07 13 Lietuvos radijas ir televizija, Televizijos visuomeninių programų redakcijos žurnalistė, 1999 07 14 – 2000 11 09 Lietuvos Respublikos susisiekimo ministerijos atstovė spaudai. Dalyvavo konkursuose, festivaliuose. 1997 m. Tarptautiniame dokumentinių filmų festivalyje Amsterdame, 1998 m. Tarptautiniame dokumentinių filmų festivalyje Vengrijoje, Vokietijoje. 1998 m. GRAN PRIX tarptautiniame dokumentinių filmų festivalyje Varšuvoje.

Apdovanota Lietuvos žurnalistų sąjungos ir Nacionalinės žurnalistų kūrėjų asociacijos dr. Vinco Kudirkos premija už televizijos filmų ciklą, skirtą Lietuvos 100-mečiui.

2020 m. – Rita Aleknaitė-Bieliauskienė

Gimė 1945 m. vasario 20 d. Panevėžyje – lietuvių pedagogė, kultūrologė, pianistė, muzikos kritikė.

1967 baigė Lietuvos konservatoriją (O. Šteinberg fortepijono klasę). 1973–77 Lietuvos mokslų akademijos Istorijos instituto aspirantė. 1964–66 dirbo koncertmeisterė Lietuvos konservatorijoje, 1965–67 grojo Radijo komiteto orkestre, Lietuvos filharmonijos simfoniniame orkestre, Lietuvos kameriniame, Kijevo, Gruzijos, Armėnijos simfoniniuose orkestruose, akompanavo solistams. 1983–88 dėstė Lietuvos konservatorijoje, 1966–2008 – Vilniaus pedagoginiame universitete. Nuo 2008 dėsto M. Romerio universitete; profesorė (2008).

Nuo 1964 reiškiasi kaip muzikos kritikė. 1976–86 rengė ir vedė televizijos muzikos laidas, radijo muzikos laidas vaikams. 1970–88 (su pertrauka) dirbo Lietuvos filharmonijoje (1974 įkūrė Muzikos vaikams ir jaunimui skyrių ir iki 1980 jam vadovavo). 1985–86 Lietuvos filharmonijos direktoriaus pavaduotoja. 1980–85 Lietuvos kultūros ministerijos meno reikalų valdybos vyriausioji inspektorė. Lietuvoje skaitė daugiau kaip 1000 paskaitų. Žurnalo „Pianistai“ (nuo 2006) redaktorė. Parašė radijo, televizijos laidų, koncertų jaunimui, muzikos pasakų vaikams, B. Borisovo miuziklo „Muzikos šalyje“ (1985) libretą.

Parašė knygas „Kalbantis būgnas“ (1987), „Muzikos menas: teorija ir praktika“ (1996), „Koncertų salėse“ (1997), „Gyvenimo su muzika eskizai“ (straipsnių rinkinys, 1997), „Skambanti muzika“ (1999), „Saulius Sondeckis“ (sudarytoja ir autorė, 2000), „Pasakojimas apie būgnus, Lietuvos kamerinis orkestras, Muzikos menas“ (visos 2001), „Mikalojus Konstantinas Čiurlionis. Gyvenimo ir kūrybos kelias“ (2005), „Kūrybiškumo ugdymas menu“ (2005), monografijas „Variacijos viena tema. Pianistas, kultūros puoselėtojas Dainius Trinkūnas“ (2003), „Leonas Baltrus per pasaulio scenas“ (2004), „Susitikimai su praeitimi. Jonas Urba“ (2007), „Gyvenimas iš paukščio skrydžio. Vytautas Laurušas, Jonas Jocy: gyvenimas scenoje“ (abi 2009), „Teatro uždangą praskleidus. Jonas Alekna“ (2010), „Vaikas, nusileidęs iš dangaus: Vygando Telksnio asmenybės fenomenas“ (2011), „Aleksandra Livontas ir Olga Šteinberg: Iškilūs XX a. Lietuvos atlikėjai ir pedagogai“ (2017), „Žiemgalos dainius. Algimantas Vincentas Raudonikis“ (2019), „Nijolės Ambrazaitytės žvaigždė“ (2021). Knygų „Lietuvos ateitis pasaulio kontekste“ (2003), „Tautiškumas ir pilietiškumas. Atskirtis ar dermė“ (2007) bendraautorė.

Parašė scenarijus dokumentinei apybraižai „Dainos galia“ (apie L. Abarių, 2018), dokumentiniams filmams „Scenos ažuolas. Jonas Stasiūnas ir Žiemgalos dainius. Algimantas Vincentas Raudonikis“ (abu 2019, visų ir režisierė).

2020 m. Vinco Kudirkos premija prof. Ritai Aleknaitei-Bieliauskienei paskirta už penkis brandžius meninės publicistikos darbus: dokumentinius filmus „Žmogus su laiko žyme. Kompozitorius Vytautas Laurušas“, „Dainos galia. Chorų dirigentas Lionginas Abarius“, „Žiemgalos dainius. Algimantas Vincentas Raudonikis“, „Scenos ažuolas. Jonas Stasiūnas“ ir monografiją „Žiemgalos dainius. Algimantas Vincentas Raudonikis“.

2021 m. – Nijolė Jačėnienė

Televizijos laidų režisierė, teatrologė Nijolė Jačėnienė jau daug metų gilinasi į senosios baltų kultūros palikimą.

Ji nuo mažens domėjosi senosiomis civilizacijomis, mitologija, skaitė knygas apie šumerus, etruskus, toltekus, senovės Kiniją, Graikiją ir pan. Studijuodama teatrologiją Klaipėdos universitete, lankė lyginamosios mitologijos paskaitas, kurias dėstė prof. Rimantas Balsys. Tada N. Jačėnienė suprato, kad reikia gilintis į mūsų praeitį, apie baltus. Kurdama laidas, susipažino su daugybe įdomių žmonių: filosofais, archeologais, etnologais, literatūrologais, dailėtyrininkais, mitologais, kurie yra pasišventę baltų temai, tačiau užsienyje apie jų tyrinėjimus žino daugiau, negu Lietuvoje.

Sukurtą laidų ciklą apie senuosius baltų padavimus ir mitus režisierė pavadino „Skrajojantys ežerai“. Pagal padavimą (jų yra kelios versijos), kuriame pasakojama, kad vieną kartą dangumi skrido ežeras, o žmonės norėjo, kad jis nusileistų. Kai po kelių bandymų atspėjo jo vardą, ežeras nusileido. Vadinasi, jeigu atspėji arba žinai vardą-žodį ir jo reikšmę, gali įgyti galią valdyti. Laidos buvo skirtos semiotiko Algirdo Juliaus Greimo metams.

2021 m. Nijolei Jačėnienei paskirta V.Kudirkos premija už jos režisuotą televizijos kultūros laidų ciklą „Saulė sodą sodino...“. Tautodailės metams skirto TV kultūros ciklo „Saulė sodą sodino...“ laidose dalyvavo tautodailininkai, čia buvo originaliai pristatoma jų sukurti vaizduojamosios (skulptūros, tapybos, grafikos, t. p. karpiniai), taikomios (tekstilės, keramikos, juvelyrikos, medžio, metalo, iš vytelių, šaknų ar šiaudų pinti) ir paprotinės (sodai, kaukės, verbos, margučiai) dailės kūriniai, Lietuvos tautodailės raida, jos sąveika su kitais tradiciniais menais – lietuvių liaudies dainomis, šokiais, pasakojamąja tautosaka, prasiskverbusiems į šiuolaikinio žmogaus buitį ir būtį.

2022 m. - Virginija Skučaitė

Gimė 1949 m. sausio 27 d. – žurnalistė, Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjungos narė.

1956 – 1958 m. mokėsi Nižniaja Pojmos g-tės mokykloje (Rešiotų lageris, Krasnojarsko kr.). 1958 – 1967 – Kauno 14-ojoje vidurinėje mokykloje, 1968-1974 – VU (žurnalistikos specialybė).

LŽS narė Virginija Skučaitė, tris dešimtmečius būdama dienraščio „Kauno diena“ bendradarbė, kruopščiai ir kantriai Lietuvoje ir Rusijoje rinko istorinę medžiagą apie sovietų nužudytus lietuvius, kurie sovietiniais pokario metais buvo vadinami tėvynės išdavikais, ieškojo ir surado jų kapus NKVD „Komunarkoje“ Maskvoje.

„Kauno dienos“ redakcija išleido V. Skučaitės parengtą enciklopedinio pobūdžio beveik 90 puslapių žurnalą „Kauno diena 70“, į kurį sugulė keli šimtai Virginijos surinktų unikalių nuotraukų, daugybė statistikos duomenų ir įvykių iš įvairių šaltinių apie Kauną 1945–2015 m. Ji užfiksavo svarbiausius 70 metų Kauno ir „Kauno dienos“ istorijos tarpsnius.

V.Skučaitės darbų sąrašė – tūkstančiai straipsnių apie iškilias istorines asmenybes, istorinius momentus, kurių iki tol niekas neprisiminė.

Talentinga žurnalistė Virginija Skučaitė, apdovanota medaliu „Už nuopelnus žurnalistikai“.

V. Skučaitės kūryba yra įvertinta Vinco Kudirkos premija. Ši premija ilgametei „Kauno dienos“ žurnalistei skirta už individualius nuopelnus žurnalistikoje – parengtą ir išleistą istorinės dokumentikos knygą „Traukinio į mirtį pėdsakais“ ir dokumentinių-biografinių televizijos filmų ciklą „Traukinys į mirtį“. Juose – medžiaga, autorės surinkta apie jos dėdę tarpukario Lietuvos paskutinės Vyriausybės vidaus reikalų ministrą Kazimierą Skučą, sovietų valdžios nužudytą Maskvoje.

2023 m. – Virginijus Savukynas

Gimė 1974 m. kovo 29 d. Lazdijų rajone – žurnalistas kultūros antropologas, žiniasklaidos, viešųjų ryšių ekspertas.

1998 m. baigė Vilniaus universiteto Istorijos fakultetą.

2001–2005 m. internetinio žinių portalo „Omni laikas“ vyr. redaktorius. 2005–2006 m. redagavo internetinį portalą *www.forumvilnius.lt*. 2005–2007 m. internetinio mėnraščio „Akiračiai“ redaktorius. 2005–2011 m. vedė laidą „Savaitės atgarsiai“. 2008–2009 m. kūrė publicistinę laidą „Tapatybės labirintai“, už kurią gavo Lietuvos žurnalistų apdovanojimą. 2008–2009 m. Lietuvos radijo ir televizijos internetinio portalo *lt.lt* vyr. redaktorius. 2011–2013 m. vedė analitinę diskusijų laidą „Įžvalgos“. Lietuvos radijuje veda laidą „Forumas“.

Nuo 2013 m. LRT televizijoje veda istorinės publicistikos laidą „Istorijos detektyvai“.

V. Savukynas 2002 m. kartu su bendraautoriais (V. Bereniu, G. Beresnevičiumi ir A. Samalavičiumi) išleido knygą „Lietuvių mentalitetai: tautinė istorija ir kultūros problemos“.

2004 m. išleido knygą „Maištininko“ mitologijos. Rolando Pakso įvaizdžiai“. Vienas šios knygos skyrius buvo išverstas į vokiečių kalbą.

2004 m. parašė dokumentinio filmo apie Rolando Pakso apkaltą scenarijų. Filmas buvo parodytas per Lietuvos televiziją.

2008 m. parengė ir kartu su autorių kolektyvu išleido knygą „Interneto gidas“.

2012 m. išleido mokslinę knygą „Istorija ir mitologijos: tapatybės raiškos XVII–XIX amžiaus Lietuvoje“.

2012 m. sukūrė dokumentinį filmą apie Lietuvos katalikų bažnyčios kroniką „Dovydas prieš Galijotą“.

2013 m. išleido esė knygą „Įžvalgos“.

2013 m. sukūrė dokumentinį filmą „Liudis tampa tauta“.

2016 m. išleido knygą „Istorijos detektyvai. Viduramžiai: nuo galvų kapojimo iki meilės intrigų“.

2000 m. tapo jaunųjų mokslininkų konkurso, organizuoto Lietuvos mokslų akademijos laureatu.

2003 m. Lietuvos žurnalistų sąjungos apdovanojimas, už interviu su Lietuvos garsiais žurnalistais ciklą „Omni laike“.

2003 m. „Infobalt“ apdovanojimas, už metų debiutą (rubrika „Virtualios realybės“ Lietuvos radijo laidoje „Žinių amžius“).

2007 m. Tautinių mažumų ir išeivijos departamento įsteigtas prizas „Už tautinę toleranciją“.

2008 m. LRT apdovanojimas „Bitinukas“, kaip geriausias televizijų laidų vedėjas.

2015 m. A. Macijausko premija.

2023 m. V. Savukynui įteikta Lietuvos žurnalistų sąjungos ir Nacionalinės žurnalistų kūrėjų asociacijos Vinco Kudirkos vardo premija. Ši premija V. Savukynui paskirta už laidas „Istorijos detektyvai“, kuriose intriguojančiai pateikiama Lietuvos istorija.

Parengė

Gražina Cikanavičienė

Vilkaviškio viešosios bibliotekos

Informacijos ir kraštotyros skyriaus bibliotekininkė